"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul IV, Nr. 61, **AUGUST 2008** Apare **DUPĂ** jumătatea lunii **2 RON** (20.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–19, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **site:** www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

Editorial: O CONŞTIINŢĂ VIE A ŢĂRII ROMÂNEŞTI

Ce poate fi mai greu pentru un om, surprins de descoperirea unei lumini în bezna sulfuroasă a unei societăţi diabolizate, decât să facă aprecieri sau numai comentarii **asupra unei cărţi ce *„conţine teme şi probleme de o actualitate dureroasă“*** (Gh. Ceauşu – ***„DAN PURIC, UN FOC NESTINS“***).

Conform unor uzanţe, trebuia să încep cu prezentarea lui Dan Puric, şi după aceea să fac nişte comentarii „pline de înţelepciune“.

Voi proceda, cred eu, atipic, căci de fapt nu vreau să prezint persoana Dan Puric, ci aceea ce zămisleşte el ca rezultat al unei educaţii solide, nealterate de ambiţii ieftine, al unei culturi a cărei măsură o poţi evalua după tot ce spune, al unui caracter care ţi se dezvăluie prin fermitatea, poate unică la acest moment, cu care tratează gunoiul istoric şi contemporan.

Optimismul spuselor sale reiese din recomandarea unor soluţii, în general legate de capăcităţile poporului român, poate şi de calităţile sale dobândite prin voia lui Dumnezeu în cursul vieţii sale din zorii existenţei umane; fără nici o legătură cu discuţia, arătaţi-mi un popor al Europei care să nu fi venit de nicăieri.

Dar revenind la cartea pe care o voi prezenta, cum altfel mai bine decât cu vorbele autorului, ***„CINE SUNTEM“***, voi mărturisi că prin definiţie, prin educaţie şi din exasperare nu pot fi şi nu vreau să fiu decât subiectiv în alegerea unor pasaje şi în permanentă stare de beligeranţă în unele comentarii.

Cu riscul de a fi acuzat de lipsă de modestie, voi găsi totuşi un „nod în papură“ în unele cazuri (eufemistic vorbind apropos de „unele“). **Când vorbeşte de „duşmanii Bisericii“ sau de „comunism“ sau de distrugătorii „demnităţii naţionale“, parcă dintr-o dată îşi pierde suflul, ca un fondist în dificultate, şi nu specifică cine sunt aceia: multe lucruri sunt sugerate sau trebuie subînţelese.** *Fără discuţie, aceasta ţine de subtilitatea d-lui Dan Puric, de un anumit gen de fineţe sufletească şi de exprimare, dar pentru unul mai „din topor“, ca mine, pare a lipsi punctul pe „i“;* şi pentru că a venit vorba:

„CRIZELE ARTIFICIALE SUNT CREATE DE ACEIAŞI OAMENI CARE LE-AU CREAT PE PARCURSUL ISTORIEI. ÎN MOMENTUL ÎN CARE AU VRUT SĂ DILUEZE O ENTITATE SAU O IDENTITATE, AU CREAT SCANDALURI ARTIFICIALE.“

Care oameni, domnule Dan Puric? Sunt două alternative aici: ori eu sunt prea înveninat, ca unul care a trăit pe propria piele tot alfabetul. teroarei (cu excepţia puşcăriei, aveam doar zece ani în 1945 şi am fost ignorat), ori dumneavoastră aţi ales o cale mai potrivită, şi chiar aşa trebuie să fie, comparând rezultatele.

„EU, ROMÂNIA, SUNT UN TEREN DE COLONIZARE, ROMÂNIA NU MAI ESTE O PROBLEMĂ PENTRU EI...“

Dacă stau şi „cujet“, singurii pentru care România „nu mai este o problemă“, nu se poate referi la o ţară care priveşte hămesită la fruntarii; ***este jupânul care a pus laba direct sau prin intermediari pe aproape tot ce asigură supravieţuirea materială a românilor.*** *Dacă dvs. nu îi numiţi, eu, noi, o facem fără rezerve.* **(continuare în pag. 2)**

Nicador Zelea Codreanu

O CONŞTIINŢĂ VIE A ŢĂRII ROMÂNEŞTI (continuare din pag. 1)

Vorbiţi în termenii cei mai reali de comunism. „Comunism" este un prenume şi evocarea este vagă. *Numele este „iudeo" şi, complet, „iudeo-comunism". Sunt convins că nu se poate ignora acest lucru decât de persoanele ajunse în „evoluţia" lor la nivelul manelelor, dar ne ucide autocenzura!*

Deja am vorbit prea mult, nu în sensul „măsurii", ci în sensul cantităţii. **Ce vreau de fapt să fac cunoscut „tuturor" sunt cuvintele lui DAN PURIC.**

Spuneam mai devreme că eu nu vreau să îl prezint. Dar să vedem cum o face singur în câteva fraze:

„Unde? Într-o ţară care m-a refuzat, m-a fugărit, nu m-a primit prin televiziuni, mi-au căzut scenariile la film...... La un concurs am luat nota doi. Din 41 de inşi am ieşit al 40-lea. Am vrut să fac contestaţie să văd cine este mai imbecil ca mine. Sunt gelos pe scara inversă! Vă daţi seama, cei din comisie, care sunt neica nimeni, s-au văzut cu o partitură pe care nu puteau să o înţeleagă."

IATĂ CE SCRIE DESPRE RELAŢIILE EUROPEI CU ROMÂNIA:

„Trebuie să priveşti detaşat integrarea: ei ne civilizează, noi îi spiritualizăm; ei ne aduc civilizaţie performantă, dar sufleteşte le putem noi dărui mai mult...

Cu mare discernământ trebuie să ne opunem a fi anexaţi unei ideologii, transmisă de aşa-numita «societate civilă»...

Trebuie să avem puterea să spunem ce merge şi ce nu merge la noi."

CE ESTE „SOCIETATEA CIVILĂ" LA NOI: PURTĂTOAREA DE CUVÂNT A INTERESELOR ORICUI, ÎN AFARĂ DE CELE NAŢIONALE, DE CELE ALE ROMÂNILOR.

FINANŢATE ODIOS - ERA SĂ MĂ PROSTESC SPUNÂND „FINANŢATE GENEROS" - DE CĂTRE ULTRABOGAŢII DUŞMANI DE MOARTE AI CREŞTINISMULUI - ÎN SPECIAL ORTODOX, CALCĂ TOTUL ÎN PICIOARELE GROSOLANE, ÎNCERCÂND SĂ STRIVEASCĂ PRIN INTERMEDIUL OPINIEI PUBLICE CHIAR ŞI O ALUZIE LA STĂPÂNUL LOR ROTOFEI CARE LE UMPLE TROCUL DE PORCI FĂRĂ CONŞTIINŢĂ.

DESPRE HOMOSEXUALI:

„Marele, uriaşul lucru pe care putem să îl dăm Occidentului se numeşte lecţia normalităţii...

Trebuie să le explicăm că lucrul acesta nu se poate, este împotriva firii... Ei nu trebuie băgaţi în norma de viaţă a normalităţii, pentru că riscăm astfel să ne distrugem reperele creştine... Biserica a reacţionat bine la manifestările lor; nu a ieşit în stradă, s-a dus şi s-a rugat pentru ei."

CARACTERIZÂND COMPORTAMENTUL LIPSIT DE DEMNITATE AL OFICIALITĂŢILOR ROMÂNE:

„Faţă de «Europa» noi suntem umili, suntem slugi! În habitatul politic românesc sunt două dimensiuni: vasal faţă de cel mai puternic şi brută faţă de propriul popor."

FĂCÂND ALUZIE EVIDENTĂ LA STRĂINII CARE VOR SĂ NE ÎNVEŢE ORICE NU NE CONVINE, SĂ ADOPTĂM UN SISTEM DE VIAŢĂ NECREŞTIN:

„Cu ce drept vii tu în intimitatea unui popor şi începi să-i reevaluezi valorile?...

Trebuie să construim pe valorile pe care le avem; şi aşa suntem săraci în ele.

Altfel, iată unde am ajuns: România este poligon de tragere. Tragem cu ai noştri, în ai noştri. E ca la cancer, care te distruge cu propriile tale celule. Să priceapă că noi am înţeles şi asta.

De ce să tac? Pentru ce m-au inhibat să spun că poporul român suferă de scenarită? Da, suntem suferinzi de scenarită. Dar voi de ce suferiţi?

Lasă-mă să îmi cânt Mioriţa, nu îmi mai daţi voi partituri."

POATE MAI ŢINEŢI MINTE SCANDĂRILE TINERETULUI ROMÂN ANTICOMUNIST ÎN 1989-1990, ÎN PIAŢA UNIVERSITĂŢII: *„VOM MURI ŞI VOM FI LIBERI"*. IATĂ VARIANTA 2008 ÎN SUFLETUL LUI DAN PURIC:

„Eu pot să privesc Europa, Statele Unite, lumea şi să zic aşa: vreau să mor creştin, loveşte! Acesta este testamentul poporului român şi aceasta este condiţia dăinuirii lui."

APROPOS DE CREŞTINISMUL ROMÂNILOR:

„Majoritatea românilor, chiar credincioşi fiind, nu sunt dispuşi să plătească vreun preţ pentru a alege între bine şi rău, între lumină şi întuneric, între adevăr şi minciună, şi de cele mai multe ori le este mai uşor să aleagă răul."

„De la o vreme încoace sunt atacate icoana, educaţia religioasă în şcoli, într-un cuvânt, Biserica... **Este interesul nostru, dreptul şi datoria noastră să ne apărăm... Nu avem voie să fim spectatori la ce ni se întâmplă.** De ce nu avem o atitudine fermă şi exprimată rapid?" Trebuie să fim trăitori şi luptători în ortodoxie."

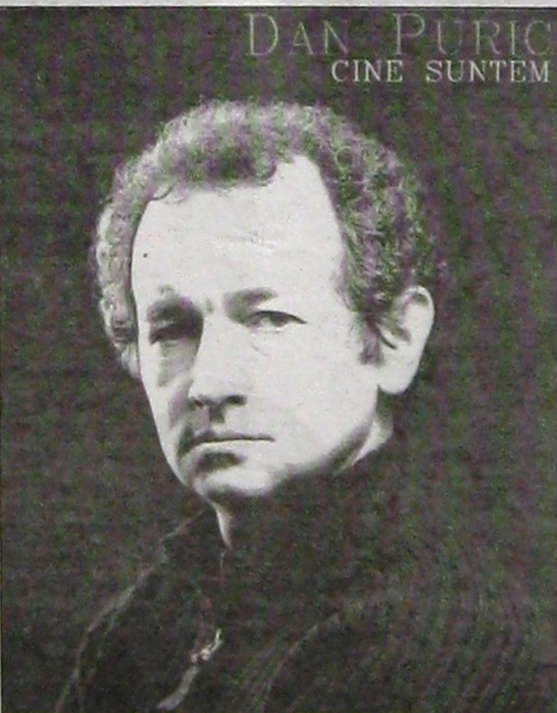
ŞI ÎL CITEAZĂ PE NAE IONESCU: *„ÎN ORTODOXIE NU VII SĂ SFORĂI, CI SĂ STAI TREAZ."*

„Creştinismul omului românesc s-a născut dintr-o lumină aparte. Omenia, ca dat strămoşesc al acestui neam, a fost aeroportul pe care a aterizat lin credinţa creştină, şi din această îmbinare de Rai şi Înger a lui Dumnezeu **s-a născut Grădina Maicii Domnului, numită România. Peste ea a căzut necruţător, nedrept şi barbar, istoria**, iar dincolo de istorie, cu mult în afara ei, comunismul. Acest comunism este rana neînchisă a poporului român."

DAN PURIC CARACTERIZEAZĂ MAI PROFUND DECÂT ORICINE LIPSA DE IDEALURI NAŢIONALE, SUPERFICIALITATEA, INEXISTENŢA ORICĂRUI REPER MORAL, DISPONIBILITATEA LA COMPROMISURI, CU CONDIŢIA SĂ FIE PROFITABILE FINANCIAR.

„Omul castrat de trecutul său, al familiei, al identităţii sale naţionale, culturale, este omul care poate fi manipulat foarte repede.

Sub îndemnul «trăieşte-ţi clipa» stă generaţia politică de la noi, care nu are trecut. Toată ceata asta de handicapaţi sare peste trecut, pe ei nu îi interesează că s-a murit în puşcării pentru ţară, pentru neam, pentru familie. Ăştia sunt cretinoizi care cred în «trăieşte-ţi clipa»! Pentru ei istoria a început astăzi la ora două fără douăzeci şi durează până diseară la «actualitate»."

„Întrebaţi-i pe ăştia care ne conduc astăzi: la ce visează acum? Visul lor este ca, până astăzi la ora şase, să mai fure ceva."

„Ştiţi că dacă mâine se va da ţării o clasă politică onestă, creştină, ţara s-ar coagula, cred, la nivel de ore, nu la nivel de săptămâni."

„Nu mai există demnitate naţională, ea a fost distrusă. Nu mai există demnitate politică... Nu mai există demnitate economică; dacă am avea demnitate culturală, nu ne-ar pleca din 10 tineri 9 în străinătate."

REFERINDU-SE ÎNCĂ O DATĂ LA RELAŢIILE CU BISERICA, FACE O CONSTATARE CARE PARCĂ TE ARUNCĂ ÎNTR-O NELINIŞTE: ***„În perioada comunistă, Biserica trebuia anulată. Acum trebuie compromisă."***

NE ÎNTREBĂM ACUM: CARE ESTE DIFERENŢA? NU S-A SCHIMBAT DECÂT MODUL DE OPERARE: OPERATORII SUNT ACEIAŞI, DAR, ATENŢIE, ŞI DIRIJORII SUNT ACEIAŞI!

LA LOGICA CEA MAI SIMPLĂ: CINE SUNT ACEIA CARE AU DUŞMĂNIT DE MOARTE CREŞTINISMUL ŞI, PRIN INTERMEDIUL UNOR „CONCEPŢII POLITICE" TRANSFORMATE ÎN RELIGII IMPUSE POPULAŢIILOR, AU ÎNCERCAT SĂ ÎL DISTRUGĂ, CONŞTIENŢI CĂ ESTE SINGURUL CAPABIL SĂ STEA ÎN FAŢA PLANURILOR LOR DE DOMINAŢIE MONDIALĂ? ESTE VREUN SECRET? POATE FI DISIMULAT FAPTUL CĂ, DE CÂTE ORI A AVUT POSIBILITATEA, A UCIS FIZIC ŞI SPIRITUAL TOT CE DESCINDEA DIN CREŞTINISM?

ŞI MAI DEPARTE, DESPRE CLASA POLITICĂ:

„Ce se întâmplă în judeţul numit România, în Comunitatea Europeană? O mână de oameni, săltaţi din pepiniera Comitetului Central, la a doua sau la a treia generaţie, cărora nu le trebuie să le punem conştiinţa naţională în spate, că-i jignim. Pentru ei ţara se declină între mama soacră şi nepoţel... Ăştia sunt generaţie spontanee, istoria s-a născut odată cu ei. Ei nu au trecut. România există pentru ei atâta timp cât se poate fura."

DAN PURIC FACE DESE REFERIRI LA GENERAŢIA DE TINERI DIN PERIOADA INTERBELICĂ, APROAPE CU VENERAŢIE, **SOCOTIND-O MARE LUPTĂTOARE** PENTRU CREŞTINISM ŞI ROMÂNISM ŞI MAREA PRODUCĂTOARE DE MARTIRI ÎN PUŞCĂRIILE COMUNISTE, CARE, PRIN COMPORTAMENTUL EI, PRIN RUGĂCIUNILE EI, A REPREZENTAT REZISTENŢA MUTĂ ŞI NEÎNDUPLECATĂ ÎN FAŢA MARELUI GENOCID FIZIC ŞI SPIRITUAL LA CARE A FOST SUPUS POPORUL ROMÂN.

ÎNALT PREA SFINŢIA SA ÎL ÎNTREABĂ: *„MAI MULTE CRUCI DE LEMN ŞI MAI MULTE SUFLETE DE AUR; ACUM, MAI MULTE CRUCI DE AUR ŞI SUFLETE DE LEMN.* ***ESTE POSIBILĂ O NOUĂ RĂSTURNARE DE SITUAŢIE?"***

„Sufletele de aur se pot recâştiga mărturisind, întorcându-ne cu faţa spre Dumnezeu. **Tot ce spun eu acum raportez la generaţia de tineri interbelică. Sufletele acelea de aur** au fost distruse fizic... în anonimatul puşcăriei.

Sufletele acelea de aur trebuie refăcute fără frică, trebuie să îndrăzniţi. Hristos a spus celor care se agitau inutil: «îndrăzniţi!»... Pentru că altfel lucrurile ni se vor întoarce împotrivă."

„GENERAŢIA DE TINERI INTERBELICĂ": OARE LA CINE SE GÂNDEŞTE DAN PURIC? AU MAI FOST PUŞI ŞI ALŢII ÎN URIAŞA MAŞINĂ DE TOCAT VIEŢI IUDEO-COMUNISTĂ, DE DISTRUS DESTINE, DECÂT TINERETUL LEGIONAR ŞI, GENERALIZÂND, TINERETUL NAŢIONALIST?!

„Sunt experienţe care spun că nu trebuie să te laşi călcat în picioare."

ÎNTREBAT DESPRE POSIBILA DEMNITATE A INTELECTUALILOR ROMÂNI DE AZI, DAN PURIC RĂSPUNDE:

„Noi astăzi încă mai facem vocalize. Abia ne ridicăm din patru labe. Intelectualii de azi sunt terminaţi. Aşteptăm să crească pruncul ăsta sau pe cei tineri care mă înţeleg."

VORBIND DE GENERAŢIA DE TINERI INTERBELICĂ, AVEM OBLIGAŢIA DE A PRECIZA CĂ MAJORITATEA ERAU INTELECTUALI.

„Intelectualii de azi nu au nimic românesc, sunt transfrontalieri-navetişti între idei europene... şi îşi confundă ţara cu o bursă în străinătate. Constantin Noica ar spune despre ei că «au cunoştinţe dar nu au cunoaştere». Eu aş adăuga: nu au nici conştiinţă."

(continuare în pag. 11)

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE (VI)
- ȘTIRI AUGUST 2008 -

***

Ministerul de Finanțe de la Bonn a restituit tabloul intitulat "Fiat Justitia", datând din 1857, moștenitorilor lui Leo Bendel care a murit în 1940 în lagărul de la Buchenwald și **care (atenție!), vânduse tabloul unei galerii de artă în timpul dictaturii naziste.** Capodopera aparținea pictorului german Carl Spitzweg (1808-1885) și făcea parte din colecția Președinției germane, aflându-se de ani de zile în Villa Hammerschmidt, reședința oficială a președintelui Republicii Germane. Dar în cadrul Ministerului de Finanțe german s-a creat un Birou care se ocupă cu probleme de patrimoniu oficial și care a calificat vânzarea drept "privare de patrimoniu legată de persecuțiile naziste", din cauza circumstanțelor în care a fost vândut tabloul.

Curățați-vă urechile de ceară și făceți-le pâlnie: **proprietarul evreu a vândut tabloul unei galerii de artă, deci a luat niște bani de care s-a folosit, pe care i-a cheltuit, chiar dacă erau vremurile tulburi**, așa cum știe toată lumea.

Peste ani, urmașii săi cer tabloul vândut înapoi, dar fără să ofere nici o compensație statului german, adică nici un ban din cei pe care i-au luat pe tablou.

Evident capodopera este de patrimoniu și valorează imens, dar hai să zicem că asta este un amănunt "nesemnificativ". Ideea în sine este genială și se cheamă "privare de patrimoniu legată de persecuțiile naziste". **Deci ORICE obiect vândut cândva de către evrei în perioada celui de-al doilea război mondial poate fi revendicat de către urmași ca și cum le-a fost furat.** Cu alte cuvinte, dacă respectivul ipotetic evreu proprietar avea chef să-și cumpere băutură, țigări, femei și mâncare și nu avea destui bani pentru așa ceva, își putea vinde din obiectele personale de valoare pentru ca mai târziu urmașii săi aveau să primească respectivul obiect de valoare înapoi și cu scuzele de rigoare! Păi cum vine șmecheria asta, fraților?

Să nu ne înțelegeți greșit, nu facem studiu de caz. Sunt zeci, poate chiar sute de cazuri în care au fost date și tablourile din muzeele din Austria!

Bunicul unui camarad, după o viață de luptă și de muncă, pentru care a fost și decorat în timpul regelui Ferdinand (cât și mai târziu, în timpul regimului Antonescu) cu patru dintre cele mai înalte distincții ale vremii, a reușit să-și cumpere o proprietate la Bușteni, lângă cea a Cantacuzinilor. *Cu o zi înainte de naționalizare, fiind "cu pistolul la tâmplă", a vândut pe praful de pe tobă acest pământ care reprezenta toată agoniseala lui de-o viață.* A făcut-o *forțat, în disperare de cauză*, pentru că avea trei copii de întreținut. Evident, a doua zi a avut loc naționalizarea, iar urmașii noul proprietar și-au putut probabil recupera ceea ce era al lor și fusese confiscat de către comuniști. *Dar familia acestui camarad, care nu ar fi vândut pământul în alte condiții istorice nici în ruptul capului, noi, românii, zic, ne putem încadra la "privare de proprietate legată de persecuțiile comuniste"?* Căci am început să mă întreb dacă nu cumva evreii sunt rasă superioară, iar noi, bieții români, suntem considerați de ei cea mai tâmpită dintre rase. *Nu de alta, dar legile actuale din Europa și aplicarea lor cam asta ne indică!*

***

La data de 28 oct. 2005, exact de ziua națională a Cehiei, a avut loc **la Praga, în fața ambasadei Germaniei, o manifestație de susținere** a revizionistului canadian de origine germană **Ernst Zundel, închis pentru delict de opinie** (*negarea cifrei oficiale de șase milioane de victime evreiești ale "holocaustului brun"*).

La această demonstrație, convocată de către organizația naționalistă „Rezistența națională", tânărul Antonin Cermak a răspuns prin cuvintele *„Numai, numai"* învinuirilor aduse de către contrademonstranți, evrei în majoritate.

Contrademonstranții ce purtau steaguri ale Israelului, au strigat la un moment dat: *"Ați ucis 1,7 milioane de copii evrei"*.

Evident că cei de la fața locului nu uciseseră pe nimeni, dar puștiul fără minte Antonin Cermak a strigat: *„Numai, numai"*. **Prin aceasta, logic, individul a recunoscut implicit că a avut loc acest holocaust, deci nu l-a negat în nici un fel, ba, din contră, l-a admis.**

Ce credeți că s-a întâmplat după acest eveniment?

A fost condamnat la 15 luni de închisoare! *Este prima condamnare de care are parte o persoană pentru admiterea holocaustului și nu pentru negarea sa, sau pentru folosirea cuvântului „numai" într-un context nepotrivit.*

Nu credem să existe vreo Directivă UE sau Ordonanță de Urgență care să reglementeze încarcerarea cuiva pentru admiterea holocaustului. Asta ar fi culmea, căci toți evreii ar sta la pușcărie într-o înghesuială de nedescris și nu credem că ar fi „politically correct"!

***

Comisia Europeană a propus alocarea unui miliard de euro pentru fermierii din Africa, din fondurile UE pentru agricultură care nu au fost cheltuite.

Alo, domnilor globaliști, sunteți pe recepție cu monitorizarea revistei noastre? Păi încă nu s-a creat satul (da, satul!) mondial la care aspirați. **Încă Europa este Europa, Africa este Africa și Asia este Asia.** Cel puțin așa, de ochii soacrei. ***Cum de au ajuns structurile europene să subvenționeze statele africane cu banii popoarelor europene? Fiecare stat european cotizează la coșul european comun, după care respectivele state primesc înapoi mai puțini bani decât au dat*** (*căci altfel care ar mai fi gheșeftul!?*) **și mai mult gargară, trageri de urechi și plesnituri de democrație peste ochi.**

Cel puțin opt state membre UE, printre care Anglia, Suedia și Olanda au contestat legalitatea programului de alocare a fondurilor europene pentru Africa. De ce nu și pentru Antarctica? Sau statul Nauru? Sau Vanuatu? Sau Tuvalu? Dar cel mai prost o duce economia Palestinei, care este la pământ. De ce să nu propunem subvenționarea imediată a Palestinei din fondurile europene?

Așadar, în timp ce țăranul român face coadă după coadă la ghișeele funcționarilor corupți din România, pentru a obține banii necesari continuării unei agriculturi de subzistență, și nu primește decât promisiuni, în același timp "fondurile europene necheltuite pentru agricultură" sunt propuse spre a se duce în Africa! ***Păi de ce nu le-ați dat, de exemplu, bieților românași? De ce "au rămas" fonduri când noi aveam nevoie de ele și le-am cerut?!***

Vă spunem tot noi: ca să distrugeți voluntar agricultura din țara noastră care vă stă în gât, România fiind grânarul Europei! Ca să stăpâniți întreaga industrie a mâncării, pentru ca atunci când cineva nu va face ce spuneți voi, sau când vă va conveni, să închideți "conducta cu mâncare".

Suntem foarte curioși: ***oare țăranul african respectă normele europene?*** *E bună gluma, nu?*

***

Actuala criză economică din America este creată spre a se realiza mai repede lansarea *amero* și declararea decesului dolarului. Pentru profani, *amero* este moneda comună care va circula în **S.U.A., Canada și Mexic**, în cadrul ***Uniunii Nord Americane*** (NAU sau North American Union) ce cuprinde (azi, acum, în momentul acesta), cele trei state menționate mai sus. *„Amero" este echivalentul „euro" pentru cei de peste ocean.*

Vor apărea și ***Statele Unite ale Asiei*** și ***Statele Unite ale Africii***, așa cum avem acum *Statele Unite ale Europei (U.E.)*.

Fiecare continent va avea moneda sa unică.

Și toate aceste monede unice, la un moment dat, se vor prăbuși (asemeni dolarului în zilele noastre), pentru a lăsa loc unei MONEDEI UNICE MONDIALE. Atunci va apărea, în toată splendoarea sa, *Phoenix-ul!* Ca din cenușă, ca din nimic, după marile crize economice provocate, dimpreună cu un mare "geniu", în fapt un nimeni, al cărui singur merit va fi acela că va fi "rasial kosher" și că va avea în spatele său toată oculta mondială.

***

Am încercat în ultimele numere ale revistei noastre să vă prezentăm restrângerea libertăților individuale la care sunteți supuși zi de zi, controlul asupra vieții dvs. pe care îl exercită cu strictețe structurile statelor aservite din ce în ce mai mult ocultei mondiale.

Din aceeași categorie de articole, **vă prezentăm o știre apărută în ziarul "România Liberă", la data de 5 august 2008:**

"Toți cei care călătoresc în Statele Unite vor trebui să prezinte la controlul de securitate lapto-pul, telefonul mobil și chiar iPod-urile sau mp3 playerele.

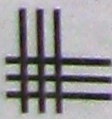
Agenții FBI *le pot cere călătorilor să le ofere acces la conținutul fiecărui dispozitiv, iar, dacă doresc,* ***au dreptul de a copia întreaga memorie a dispozitivelor*** *sau chiar de a reține pe o perioadă nedeterminată respectivele echipamente".*

Autorul articolului greșește flagrant, pentru că **agenții FBI nu au absolut nici un drept să copieze nici o informație particulară, privată, confidențială, intimă a nici unui cetățean al acestei planete, atâta timp cât nu au dovedit vinovăția acestuia în vreun fel, sau atâta timp cât nu au un mandat de arestare, chiar și fabricat la comandă, pentru respectiva persoană.**

Toate aceste bunuri de care se vorbește mai sus că pot fi reținute, de fapt, din punct de vedere legal, ele NU POT FI REȚINUTE.

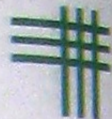
(continuare în pag. 5)

"Agenția de știri Garda de Fier"

Zig-zag prin țară

DOBROGEA – DE LA SUD LA NORD

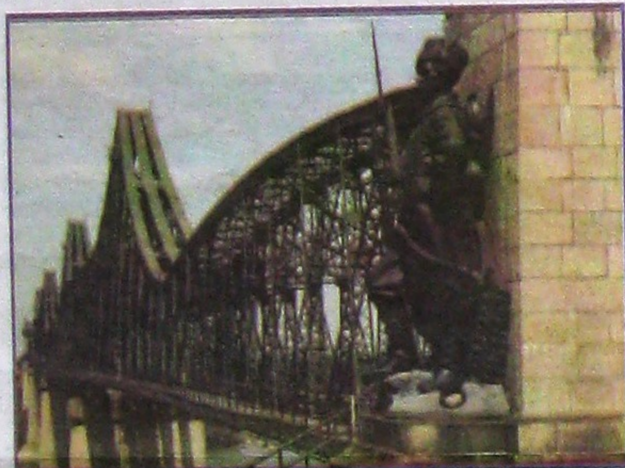
CERNAVODĂ este poarta principală de intrare în Dobrogea (există și alta, de trafic mai mic, prin Hârșova). O autostradă recent dată în funcțiune, te duce rapid spre portul dunărean – ca, de altfel, și calea ferată, adaptată și ea cerințelor vremii, permițând acum viteze mari în ciuda vechimii traseului, de peste un secol. Cernavodă este la capătul văii Carasului, pe albia secată construindu-se canalul Dunăre - Marea Neagră.

Pe locul orașului de astăzi, în sec. al IV-lea d. Hr., exista vechea cetate ***Axiopolis***, construită de romani.

Orașul, deși vechi, nu are obiective turistice deosebite, activitatea lui pulsând în jurul centralei atomice unde muncesc circa 2000 de oameni.

Se știe că după lupta de la Nicopole (1396) la care a luat parte și Mircea cel Bătrân, Dobrogea a fost stăpânită de turci până în 1877. Geamia de pe Dealul Turcului amintește de această ocupație.

Podul de la Cernavodă – cel vechi - întrucât la finele secolului trecut, alături de acesta, pentru fluidizarea traficului feroviar și auto, s-a mai dat în

folosință un altul – este un monument de arhitectură și inginerie. În 1858 englezii au obținut de la turci concesionarea portului Constanța și doi ani mai târziu s-a construit calea ferată Constanța – Cernavodă (1860), iar după eliberarea Dobrogei de sub ocupația turcă (1877), România a putut lega ambele maluri ale Dunării prin construirea *podului Fetești – Cernavodă*, o strălucită realizare inginerească și arhitecturală, opera inginerului român **Anghel Saligny** (1854 – 1925). A fost construit între 1890 – 1895; **pe atunci fiind cel mai lung pod din lume,** *iar la capetele sale stau de strajă doi dorobanți din bronz.*

Ajungem la **MEDGIDIA**, oraș care poartă numele sultanului Abdul – Medjid în timpul căruia a fost înființat (1840). Din timpul stăpânirii otomane se păstrează moscheea principală, frecventată de cele câteva mii de turci și tătari care trăiesc în oraș. Interesant este și micul muzeu de artă care cuprinde unele lucrări de artă românească contemporane valoroase.

În apropierea Medgidiei se află **comuna MURFATLAR**, așezarea fiind renumită pentru calitatea vinurilor superioare produse de podgoriile din jur. După părerea specialiștilor, însușirile vinurilor dobrogene, și în mod special ale celor de la Murfatlar, se explică prin faptul că pe aceste meleaguri se înregistrează o mare luminozitate și există o mare rezervă termică pe un sol admirabil pentru vița de vie. Recomand să se viziteze marele combinat viticol, săpat în stâncă, având cinci etaje (două subterane și trei deasupra). Învechirea naturală a vinului se face la nivelele I și II, în butoaie din lemn, iar învechirea artificială la celelalte etaje. Este **cea mai mare și mai modernă cramă din țară**, cu peste 1000 de vagoane pentru prelucrare și tot atâtea pentru învechire. Cele mai reușite produse de Murfatlar sunt vinurile Chardonay, Fetească, Muscat, Băbească neagră, Pinot gris, Sauvignon, Riesling. Vinurile sunt deosebit de apreciate nu numai în țară, dar și peste hotare.

În cadrul comunei Murfatlar se află satul BASARABI, unde se poate vizita ***monumentul rupestru de pe dealul Tibișir.*** El face parte dintr-un ***complex mănăstiresc funerar*** care a avut o existență de un secol, de la ***sfârșitul sec. al IX-lea*** până în anul 992. Săpate în masivul calcaros, aici se află *mica biserică, trei paraclise, câteva camere funerare, chilii și galerii de comunicație.* Biserica, de **cult ortodox, evident**, este de plan dreptunghiular și are dimensiuni reduse (5,59 m lungime, 1,95 m lărgime și 2 m înălțime). Pe pereți, zgâriate direct în calcar, se văd diverse inscripții, ornamente geometrice, numeroase imagini stilizate de animale. În câteva încăperi apar figuri omenești.

Din nou la drum, și după popasurile scurte din localitățile amintite, ajungem la Constanța, aflat în topul celor mai mari și importante orașe din țară, între primele cinci.

CONSTANȚA

Acum, în luna august, cea mai toridă a anului, vom face plajă pe unde ne-am luat bilet: la Mamaia, Eforie, Olimp, Saturn, cap Aurora sau Mangalia, sau apelăm la gazdele particulare. Dar cum plajă nu se face toată ziua, sau poate mai există și ghinionul să plouă, să vizităm per pedes cel mai mare port al țării, cu multe obiective turistice. Acestea se află în zona veche a orașului, unul lângă altul: într-o jumătate de zi sau o zi se poate vizita tot. Lăsăm mașina într-o parcare din Piața Ovidiu, sau în apropiere, și începem vizita.

Întemeietorii orașului au fost grecii, care au construit **CETATEA TOMIS**, foarte înfloritoare, ea continuând să poarte acest nume și sub ocupația romană. Invaziile goților și hunilor (sec. al III-lea și al IV-lea)

au dus la decăderea orașului. Câteva secole mai târziu, *genovezii* au întemeiat aici o colonie și au construit o schelă nouă și un far (1300) care există și astăzi, și care i-au schimbat numele Constanței. Stăpânirea turcă i-a dat alt nume: Küstendge.

Constanța este acum un oraș modern; cu o viață trepidantă, „culoarea" cea mai puternică dând-o portul având lungimea de cca. 30 km, unde ancorează vase de pe toate meridianele lumii. Noul far, înalt de 30 m, veghează și orientează vasele din larg, până la distanța de 21 km.

În ***PIAȚA OVIDIU*** tronează **statuia marelui poet latin exilat pe aceste meleaguri,** pe placa de marmură ultimele versuri fiind: *„O, tu, ce treci pe-acilea, / Dac-ai iubit vreodată, / Te roagă pentru dânsul, / Să-i fie somnul lin."* Statuia lui Publius Ovidius Naso, poetul roman (43 î. Hr. – 16 d. Hr.), izgonit din Roma de către Octavian August, este turnată în bronz și este opera sculptorului italian Ettore Ferrari (1887).

Cel mai atractiv obiectiv turistic, ce iese lesne în prim plan, este ***MOSCHEEA,*** ctitorită în 1910 de regele Carol I. Este zidită în stil maur, fiind o copie a moscheii Kania din Anatolia. Turnul, din beton armat, este înalt de 50 m. Din cerdacul minaretului se poate admira panorama întregului oraș. Interiorul moscheii este împodobit cu bogate broderii orientale, iar pereții se „mândresc" cu arabescurile pe care le poartă, pictate în ocru deschis și albastru de cobalt, mărginite de roșu și verde.

MUZEUL DE ARHEOLOGIE, o construcție monumentală ridicată între anii 1910 – 1921, încântă ochiul. Portalul este larg, având deasupra ***efigia orașului: doi delfini încremeniți în chip de cheie de boltă***, iar loggia de la fațada principală amintește de arhitectura palatelor brâncovenești. Muzeul se află în spatele statuii lui Ovidiu și prezintă în 19 săli piese arheologice ce trezesc un mare interes. Săpăturile începute de marele savant **Vasile Pârvan** (1882-1927) au îmbogățit mereu cu materialele descoperite, comoara acestui muzeu în care se află unelte, monede, podoabe, 24 de statui și basoreliefuri de marmură (descoperite în 1962 pe locul vechii gări), un adevărat tezaur de artă. Dintre cele 24 de piese deosebit de valoroase, menționez *statuia zeiței Fortuna*, protectoarea vechiului Tomis, având la picioare pe Pontos, patronul Mării Negre, și *statueta Șarpele* care reprezintă un animal fantastic cu cap de șarpe și urechi și păr de om. Alături se află ***EDIFICIUL ROMAN CU MOZAIC***, un muzeu de sine stătător. Descoperit în 1959, la o adâncime de 5 m, acesta a făcut parte dintr-un edificiu roman de mari proporții. Cele 5 culori (roșu, bej, cărămiziu, verde închis și alb) care compun ca un imens covor motivele geometrice și diversele elemente vegetale, se păstrează în mare parte nealterate. Mozaicul, având o suprafață de 700 mp, este cel mai mare mozaic roman din sec. III – IV, descoperit până acum în sud-estul Europei. Lângă el, ca într-un adevărat parc arheologic în aer liber, sunt expuse într-un număr mare amfore, coloane de diverse tipuri, frize, cornișe și alte resturi ale unor vechi edificii romane.

(continuare în pag. 13)

E. Ghiocel

(continuare din pag. 3)

Deja cei care călătoreau în şi dinspre America erau plictisiţi de tracasările funcţionarilor din aeroporturi, care îi puneau la fiecare intrare şi terminal prin care treceau, să-şi scoată galoşii şi să rămână în ciorapi, să-şi scoată cureaua şi bretelele şi să-şi ţină pantalonii cu mâna spre a nu rămâne cu ei în vine, să scoată tot ce aveau prin buzunare pentru ca nici un mic terorist Tom Degeţel să nu se poată ascunde pe acolo şi să treacă neobservat de **ochiul vigilent al organului plin de zel, care nu are decât scopul (necunoscut de el ca organ) de a semăna panică, teroare şi frică, de a menţine starea de alertă, "de război cu terorismul"**, cu inamicul nevăzut de nimeni niciodată.

Deja americanii, cât şi turiştii care vizitează această frumoasă ţară, erau plictisiţi că, după ce au scăpat de coşmarul aeroportului, odată ajunşi în Statele Unite, când dau şi ei, săracii, să intre într-un muzeu sau într-o biserică, sau să viziteze un monument, iar îi pune ochiul vigilent al organului să-şi golească buzunarele, să-şi scoată cureaua... etc., etc.

Acum însă credem că toată lumea este îngreţoşată, de-a dreptul, de ***noile măsuri care, fie vorba între noi, seamănă cu Ordonanţa noastră de Urgenţă pentru nici o urgenţă.***

Mai departe scrie în articolul "*României Libere*":

"Dacă unul dintre călători va pretinde o explicaţie logică, trebuie să se înarmeze cu multă răbdare deoarece această explicaţie nu există."

Ca şi cum se mai aştepta cineva la vreo explicaţie din partea organelor SUA în situaţia actuală!

Ca şi cum atunci când te duci la Ambasada SUA şi ţi se respinge viza, punându-ţi-se în braţe o foaie stas, pe care scrie, printre altele: "Nu putem să indicăm un anume lucru care a făcut ca solicitarea dvs. de viză să fi fost respinsă" (!!), nu-ţi dai seama de dispreţul şi aroganţa cu care eşti tratat şi care nu trebuie niciodată să fie justificată în vreun fel, după părerea lor!

„Departamentul pentru Securitate Internă a Statelor Unite a primit puteri nelimitate" (**n. n.:** de la cine, de la zeul Marte, de la Satana în persoană??) *pentru scanarea, copierea datelor sau reţinerea unor dispozitive electronice, ca un prim pas* (**n. n.:** urmează probabil altele, mai ceva ca în blamatele lagăre germane) *în adoptarea unor noi măsuri care să prevină atacurile teroriste asupra SUA".*

Măsurile ţinute secrete până acum, au fost făcute publice de un jurnalist al Washington Post.

Agenţii care investighează documentele dintr-un astfel de dispozitiv electronic îl pot copia, *apoi şterge* (**n. n.:** obrăznicie şi dispreţ, din nou), ***îl pot trimite după aceea către alte agenţii naţionale pentru traducerea şi interpretarea datelor...***

Mai multe organizaţii non profit care militează pentru drepturile omului spun că ***aceste noi măsuri violează intimitatea persoanelor, fiecare ţinând în computerul său imagini sau filme cu familia sa, date despre bugetul familiei, e-mailuri personale şi multe alte lucruri care ţin de viaţa privată.***

Cu toate acestea, Washingtonul nu a comentat până acum remarcile acestor organizaţii (**n. n.:** şi la ce ne-ar folosi o explicaţie deontologică ştiinţifico-fantastică?).

Această metodă de inspectare a mai multor dispozitive electronice nu este tocmai nouă: s-a mai întâmplat ca agenţii de securitate să oprească la intrarea în ţară mai multe laptop-uri. Unii dintre proprietarii acestora au depus mai multe plângeri "pentru a-şi recupera dispozitivele, dar nu au intrat în posesia lor, arată acelaşi articol din Washington Post."

Nici un act sau obiect uitate fără intenţie la ambasadele şi consulatele Americii, sau confiscate de serviciile de securitate ale aeroporturilor, nu le veţi mai vedea vreodată. Garantat! "

Greg Nokeim, consultant al Centrului pentru Democraţie şi Tehnologie, consideră că este de-a dreptul alarmant faptul că legea nu stabileşte un set de criterii foarte clare pentru identificarea persoanelor ale căror dispozitive electronice să fie verificate. "***Spun că pot verifica toate informaţiile din laptop-ul unui călător, fără a avea cea mai mică dovadă că respectiva persoană ar fi încălcat în vreun fel legea***", arată acesta.

"Mai multe organizaţii care sunt împotriva noilor măsuri aşteaptă o reacţie din partea autorităţilor de la Bruxelles." ***Cu tot respectul pentru respectivele organizaţii, cam cât de prost sau naiv poţi să fii pentru a aştepta o reacţie din partea Bruxelles-ului?***

Atât deocamdată. "Telenovela" va continua, cu siguranţă.

***

Istoricul german Hans Mueller a descoperit că Victoria Beckham, soţia fotbalistului David Beckham, este descendenta unui comunist german din sec. XIX, aflat în cercul de apropiaţi ai lui Karl Marx. Mai precis, ea este stră-stră-strănepoata revoluţionarului şi artistului Carl Heinrich Pfaender. Istoricul a descoperit descendenţa "revoluţionară" a Victoriei Beckham în timp ce căuta date despre viaţa lui Pfaender, un tovarăş apropiat de-al lui Karl Marx şi Friedrich Engels. Stră-stră-străbunicul Victoriei Beckham a luat parte la revoluţia eşuată din 1848 şi a fost forţat să fugă la Londra, unde a lucrat ca pictor şi miniaturist. Istoricul german a contactat-o uimit pe Jacqueline, mama Victoriei, care i-a confirmat descoperirea. Mai mult, Wilhelm, fratele lui Phaender, era un corist care a luat, la rândul său, parte la revoluţie, emigrând în 1848 în America şi devenind ulterior trezorier în Minnesota. ***Şi se mai miră cineva că revoluţia bolşevică din Rusia a fost exportată cu vapoarele din America de către comunişti şi evrei şi finanţată zdravăn de către Wall Street?***

Dacă ne gândim că şi Maria Marinescu, creatoarea noastră de modă, este nepoata lui Ion Iliescu, putem să tragem concluzia că nepoatele şi stră-nepoatele celor care au adus şi promovat comunismul în lume, ne învaţă acum cum să devenim oameni de succes în capitalismul putred înfierat de bunicii şi străbunicii lor.

Adică tactu-mare ne-a zis ce avem voie să gândim, ce nu avem voie să gândim, cât avem voie să gândim, cât avem voie să trăim, cât avem voie să mâncăm, să respirăm, când trebuie să murim şi tu, piţipoancă mică, ne spui acum cum trebuie să ne îmbrăcăm, ce este "în trend", şi cum tu trebuie să fii modelul meu în viaţă?

"Cum îl cheamă pe străbunul tău, măi idol al Marii Britanii?"

"Karl Marx, să trăiţi!"

"Dar pe-al tău, pui de dac?"

"Vladimir Ilici Lenin, măria ta!"

Sinistru, de-a dreptul!

***

Ştirea că cei 65 de bolnavi internaţi la Secţia de Oncologie a Spitalului Municipal Ploieşti au fost trimişi acasă întrucât nu mai erau bani pentru achiziţionarea citostaticelor, a fost prezentată de o crainică tv cu zâmbetul pe buze.

Am observat de nenumărate ori anumite tute ce se hlizesc tâmp în momentul în care anunţă la ştiri decesul unei persoane sau fel şi fel de calamităţi sau nenorociri. Deşi sunt drăguţe, par nişte persoane cu creierul tăiat felii, făcut pane şi mâncat de dimineaţă la micul dejun. În afară de prezenţă scenică, frumuseţe şi zâmbet (sigur că da, zâmbet), tutele respective ar trebui să mai fie dotate şi cu un neuron-doi, care să le confere posibilitatea de a face diferenţa între a zâmbi atunci când e cazul şi a zâmbi ca muta la poartă nouă atunci când unui semen de-al lor i s-a întâmplat ceva groaznic. De unde nu e, nici Dumnezeu nu cere.

Revenind, în Prahova sunt peste 10.000 de bolnavi de cancer (vorbim de cei înregistraţi oficial), TOŢI având nevoie de chimioterapie. Numai că în frumoasa noastră "demonocraţie" nu mai sunt bani pentru achiziţionarea acestor medicamente, aşa că bolnavii au fost trimişi acasă să moară. Chiar şi o întrerupere de 10 zile a schemei de tratament îi poate fi fatală unui astfel de pacient special.

Întrebată directoarea spitalului dacă "aceşti bolnavi sunt lăsaţi să moară", domnia sa a răspuns "Da, se poate spune şi aşa".

Noi nu spunem că ea, directoarea, este singura sau principala vinovată, căci sistemul nostru medical este criminal în totalitatea lui (lucru pe care îl vom detalia cât de curând într-un serial şocant), ci spunem că dacă eram în locul doamnei directoare de spital, a doua zi după ce condamnam la moarte 65 de oameni trimiţându-i acasă, am fi fugit în munţi să ne călugărim, rugându-l pe bunul Dumnezeu să ne ierte indolenţa, nesimţirea şi crima comisă.

Să vă ierte Dumnezeu cel milostiv, că noi nu vă mai putem ierta!

Iar în condiţiile date, ni se tot vorbeşte despre un holocaust al altora, produs cu 70 de ani în urmă, în timp ce noi trebuie să închidem ochii la crima de zi ce zi înfăptuită în ţara noastră, cu larga contribuţie (în speţă licitaţiile pentru medicamente, pentru aparatură medicală, pentru terenurile spitalelor) a celor ce cândva ar fi fost victime. Chutzpah! Adică "Tupeu!"- cum ar spune minunatul evreu rămas cu conştiinţa întreagă, Norman Finkelstein.

***

În anul 2007 **un eurodeputat polonez** de dreapta, pe nume Maciej Giertych, a redactat şi publicat broşura intitulată ***„Războiul civilizaţiilor în Europa"*** pe care a distribuit-o Parlamentului de la Strasbourg din care face parte.

În această broşură Giertych a făcut **o descriere a diferitelor civilizaţii, inclusiv a celei evreieşti, în încercarea de a demonstra că *"nu poate exista înţelegere între civilizaţii"*** şi că *"evreii preferă să trăiască separaţi de comunităţile care îi înconjoară, formând ei înşişi ghetouri"*, lucru care "are drept rezultat faptul că evreii dezvoltă diferenţe biologice".

Oficialităţile Israeliene au sărit ca arse, „as usual" (ca de obicei, adică), punând aceeaşi placă spartă cu aceleaşi stereotipuri dragi lor, ca antisemitismul, rasismul, cerând scuzele şi - nu a fost cazul aici - despăgubirile materiale aferente.

Pe unii adevărul îi arde mai rău ca apa sfinţită pe îndrăciţi. **Ne întrebăm de ce acum ceva vreme citeam anunţuri în ziarul *"Realitatea Evreiască"* în care se căuta brutar pentru mazza, care să fie evreu *"după ambii părinţi sau cel puţin după mamă"*??!**

Doamne fereşte, noi nu credem că evreii sunt primii care se bagă singuri în ghetouri datorită

intoleranţei şi neacceptării celorlalte etnii în sânul lor, pentru ca apoi să ţipe „Săriţi, ne omoară!".

Colecţionarii de poze rare ***au, mai sus, o fotografie,*** *pe care nu o comentăm, cu* ***Poliţia Evreiască în acţiune în ghetoul din Varşovia.*** *Enjoy!*

Fotoreportaj

TABĂRĂ DE MUNCĂ LEGIONARĂ 2008

Şi vara aceasta, urmând tradiţia legionară, s-a organizat o tabără de muncă, tot la un schit aflat în construcţie, la care au participat cuiburile "Vestitorii" şi "Vlad Ţepeş", sub conducerea Nicoletei Codrin.

De asemenea, ca şi anul trecut, ***păstrăm secretă amplasarea schitului, întrucât am fost rugaţi în mod expres.***

Celor care se miră că nişte tineri intelectuali "moderni", din zilele noastre, de la oraş, se duc să muncească benevol la ridicarea unui schit, trebuie să le explicăm că rolul taberelor legionare de muncă a fost - şi este - în primul rând de autoeducaţie (pentru a-ţi căli trupul şi voinţa, pentru a mări coeziunea dintre membrii diferitelor cuiburi); în al doilea rând este satisfacţia rodului propriilor mâini, bucuria de a participa cu "o cărămidă" la edificiul ortodoxiei româneşti, singurul nostru refugiu în ceasurile grele. Legionarul munceşte în fiecare zi, munceşte cu drag; răsplata muncii lui este mulţumirea că a pus o cărămidă la înălţarea Legiunii şi la înflorirea României; oratoria lui este oratoria faptei: el făptuieşte şi îi lasă pe alţii să vorbească. *"Să se ştie că noi suntem legionari şi vom rămâne legionari până la sfârşitul veacurilor"* spunea Fondatorul Legiunii "Arhanghelul Mihail".

"Dacă Mişcarea Legionară este o simplă alcătuire omenească, se va stinge, ca toate celelalte; dacă este de la Dumnezeu, va dăinui" spunea prof. Ion Zelea Codreanu, tatăl Fondatorului, renumit pentru credinţa sa.

Şi iată că *"legionarii nu mor: drepţi, nemişcaţi, privesc pururea biruitori"*: sămânţa semănată de Corneliu Zelea Codreanu în inima Neamului Românesc încă mai rodeşte, în ciuda prigoanei de mai bine de jumătate de secol.

Considerând că fotografiile alăturate sunt mai sugestive decât orice comentariu, le lăsăm doar pe ele să "vorbească":

Redactia

Diverse aspecte din munca legionarilor pentru realizarea terasei din spatele chiliilor

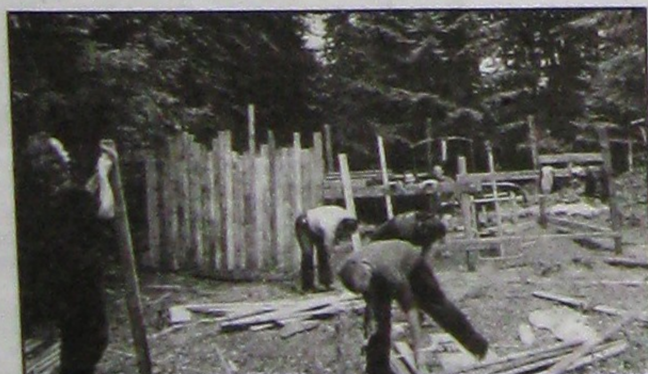
Legionari săpând o fundaţie

Legionari lucrând la beton pentru finalizarea chiliilor

Legionarele au gătit zilnic în două oale de câte 50 kg, pentru camarazi şi intreaga obşte a schitului (în total 30 de persoane)

Legionari lucrând la o împrejmuire din cadrul schitului

La finalizarea împrejmuirii

Carte legionară

"CAL TROIAN INTRA MUROS" - de preot comandant al Bunei Vestiri, secretarul Partidului Totul Pentru Țară, ION DUMITRESCU-BORŞA (IV)

(continuare din numărul trecut)

O noapte întreagă am tot discutat cu Nicolau cum să ajute şi să sprijine acţiunea lui Miti Dumitrescu, dar numai în sensul în care eu luasem hotărârea cu ei. Obosit de prea multă vorbărie, i-am lăsat singuri, având şi anumite necesităţi fizice, ca **la înapoiere să aud pe SIMA vorbind. Era cam surd de-o ureche şi avea obiceiul să vorbească tare şi, contrar deprinderii mele de a nu asculta pe la uşi, de data aceasta m-am oprit ca să aud:**

„Nu aşa domnule, părintele nu are simţ politic. ***Apoi eu sunt în drept să ordon, Miti Dumitrescu să termine numai cu Armand Călinescu.*** *Regele, înspăimântat, nu va mai îndrăzni la represalii."*

Am intrat şi-am spus lui SIMA:

„Ce înseamnă asta? ***Una vorbim şi aranjăm cu toţii, ca tu, profitând de lipsa mea, să hotărăşti altfel."***

"Nicolau, uită-te la mine şi ***ascultă bine ce-ţi spun. Nu vă mai jucaţi cu viaţa legionarilor. Ai spus că l-ai văzut pe Miti şi ai vorbit cu el. Ei bine, transmite-i să-şi respecte jurământul făcut şi să nu mai facă nimic, decât să aştepte."***

Am ţipat probabil, indignat de atitudinea lui SIMA, că acesta a tăcut, adăugând numai să fie aşa cum a spus părintele şi ca să nu-l mai influenţeze pe Nicolau, am rămas cu ei până la ziuă, când l-am condus la aeroport, aşteptând până şi-a luat zborul, urmând apoi o discuţie foarte agitată cu SIMA - la care supărări aveau să se mai alăture şi altele.

Smultea a călcat jurământul. L-a părăsit pe Miţi Dumitrescu şi s-a reîntors la Berlin. Chemat de mine şi întrebat de ce a făcut acest lucru, mi-a răspuns că el a avut alt ordin din partea "comandantului" - cum se intitulase SIMA.

„Ce ordin ai avut? Te rog să-mi răspunzi."

„Asta nu pot să spun. ***Este un secret."***

Îmi venea să înnebunesc. **Am telefonat în grabă lui SIMA să vină la mine,** care, neştiind încă despre ce este vorba, **mi-a înmânat un raport în care dezvolta pe larg cum se pregăteşte o revoluţie cu rezultatul unei lovituri de stat.** M-am uitat peste el şi l-am băgat în mapa mea de lucru, în care se mai aflau încă multe chestiuni cu SIMA.

„Îl voi citi mai târziu. Rămâne la mine. Dar văd că ai capul plin de revoluţii. ***Acum te rog însă să-mi spui ce ordine secrete ai dat lui Smultea şi de ce a venit înapoi la Berlin, călcând peste ce hotărâsem noi?"***

„Eu nu i-am dat nici un ordin. Dacă a spus aşa ceva, minte."

„Am să-l cercetez ca să văd de ce a mai venit şi de ce spune minciuni."

Am înghiţit totul şi am tăcut. **Cu SIMA nu se mai putea lucra.** Relaţiile dintre noi s-au răcit.

Citind ce scrisese el cu revoluţia, te luai cu mâna de cap. Numai o minte bolnavă putea concepe aşa ceva: **din locuri izolate, grupuri de legionari să dezarmeze posturile de jandarmi ca să se înarmeze,** să se strângă în număr cât mai mare şi cu arme, cu pistoale **să ocupe prefecturile de judeţe, apoi către oraşele principale şi spre Bucureşti,** cu ocuparea poliţiilor, telefoanelor, emisiunile de radio, toate instituţiile de stat cu ministerele şi împresurarea palatului regal. O curată nebunie. **Parcă s-ar afla într-o ţară fără armată şi fără armament, tancuri, artilerie, aviaţie şi altele.**

Am convocat comandanţii legionari şi în şedinţă le-am comunicat toate cele întâmplate, cu Nicolau, cu Smultea, citindu-le şi studiul cum se pregăteşte o revoluţie, rugându-i să hotărască, cum vor crede că este mai bine. A fost adoptată poziţia lui Papanace, ca de acum înainte SIMA să nu se mai amestece, **cu observaţia să nu mai facă de capul lui nimic de acum înainte.** *Măsuri mai severe nu se puteau lua aici, la Berlin.* (pg. 281 – 282)

După 15 august 1939 am fost anunţat telefonic că la graniţă a fost reţinut Victor BIRIŞ. Telefona şeful de la Direcţia Străinilor a Poliţiei, întrebându-mă dacă-l cunosc şi dacă îmi dau consimţământul de a fi primit în Germania. Acesta era procedeul când cineva vrea să intre pe teritoriul Germaniei, fără altă formalitate, dar de data aceasta şeful mi-a spus că în cazul lui BIRIŞ să mă prezint a doua zi la Direcţie. *Mă miram de ce mă cheamă. Oare au ei alte informaţii pe care eu nu le cunosc?* Am chemat mai întâi la telefon pe Papanace spunându-i că BIRIŞ e la graniţă. Vrea să vină la Berlin. Ştie ceva despre el, căci am fost chemat la poliţie să dau relaţii. Papanace mi-a comunicat că nu ştie nimic despre el, fapte care să-l supună la restricţii. Apoi pe SIMA, căruia i-am cerut să-mi spună dacă BIRIŞ poate să vină la Berlin, căci sunt oarecare bănuieli asupra lui.

SIMA m-a încredinţat că nu are nimic compromiţător, că a lucrat împreună cu el, dând dovadă de ascultare şi corectitudine.

„Atunci tu crezi că este bine să dau aviz favorabil?"

„Da, sigur. Nici nu mai încape discuţie."

A doua zi mi s-a cerut la Poliţie ca în cazul BIRIŞ va trebui, pe răspunderea mea, să dau o declaraţie scrisă cum că este legionar, că-l cunosc şi este un om corect. Am dat declaraţia şi *mă tot gândeam ce mama dracului poate fi la mijloc,* căci nu-mi vorbise cineva despre BIRIŞ.

A doua zi spre seară a sosit la mine Biriş. După vreo oră, în care m-am interesat de soarta copiilor, i-am spus cum este privită venirea lui în Berlin, povestindu-i detaliat tot ce se petrecuse. Biriş a rămas pe gânduri.

Preot Ion Dumitrescu-Borsa în Maramureş (cu pălărie, din centrul imaginii)

„Dar pentru că ai venit la mine, eu nu sunt un laş să te dau afară. Deocamdată rămâi aici până-ţi găsesc o cameră."

După aceasta **am chemat pe SIMA:**

„Uite, mă, a sosit Biriş şi vrea să vorbească cu tine." Ţineam receptorul în aşa fel ca să poată auzi şi el.

„Nu e nevoie. Voi veni eu mâine dimineaţă acolo să vom discuta împreună."

„Ei nu aşa, omule... ţine să te salute şi să-ţi comunice ceva."

„Am spus că vin mâine dimineaţă la voi." A întrerupt convorbirea. Am făcut numărul din nou, dar nu a mai răspuns.

„Vezi, am zis lui BIRIŞ, *nici măcar aşa nu vrea să stea de vorbă cu tine. Să vedem dacă vine mâine dimineaţă."*

Am aşteptat a doua zi până pe la ora nouă. Văzând că nu vine, am telefonat. De data asta s-a auzit vocea gazdei, care a răspuns comunicând că „herr Ionescu ist schon weg". Am rugat-o să vorbească cu un prieten al lui, dând receptorul lui Victor BIRIŞ. El vorbea corect germană. Făcuse liceul german şi-şi însuşise perfect această limbă. După convorbire, Victor mi-a spus că **SIMA şi-a făcut bagajul şi a plecat în ţară.**

„Vezi cum a minţit tâlharul? De ce a evitat să te vadă şi să-ţi vorbească?"

Observasem că era frământat de gânduri şi întunecat la faţă. După o pauză în care l-am lăsat să-şi revină, l-am auzit că-mi zice:

„Dumitale, părinte, trebuie să-ţi spun tot ce ştiu" - **şi a început să-mi povestească:**

„L-am cunoscut pe SIMA încă din vremea studenţiei. El era informatorul lui Moruzov încă din 1932 *şi-şi formase o echipă de agenţi, cu care făcea spionaj în Iugoslavia, pe unde îşi crease legături de trecere şi în Germania. În tot acest timp informa pe Moruzov şi asupra mersului Mişcării Legionare.* ***Căpătase încrederea acestuia şi acţiona aşa cum i se dicta. Aşa au avut loc dezastrele şi dezordinile în Ardeal, din ordin şi cu sprijin dat de Moruzov, ca să ducă la omorârea Căpitanului. Urmărea demult să pună mâna pe conducere*** *cu Stelescu, prin asasinarea Şefului.*

În calitatea pe care o avusesem, ca procuror, cunoscusem organele superioare ale poliţiei şi Siguranţei, fiind recomandat de SIMA şi lui Moruzov. Aveam legături cu ei. ***Recunosc că am luat parte la toate mişeliile lui SIMA.*** *Ştiam că era o înşelăciune a bunei-credinţe legionare, cazul cu testamentul. Aveam toate promisiunile lui SIMA că va ajunge la putere prin orice mijloace şi că-mi rezervase un loc bun la guvern. De aceea am ascultat de ordinele lui.* ***Am fost cu manifeste în Ardeal şi am aţâţat la dezordini.***

După şi înainte de omorârea Căpitanului se punea problema ca toţi fruntaşii legionari să fie denunţaţi spre a fi arestaţi ca să nu stea în calea către şefie, către care ţintea SIMA. Am denunţat pe Belgea şi Antoniu, pe Alecu Cantacuzino, pe Nicoleta, pe Victor Dragomirescu şi pe mulţi alţii, la cererea lui SIMA. *Tot eu am dat indicaţii unde te aflai cu Vasile Cristescu. Aţi avut noroc că aţi scăpat, că v-ar fi împuşcat.*

În ultimul timp, ***am denunţat*** *în ianuarie pe* ***Vasile Cristescu,*** *pe care-l văzusem cu o zi mai înainte. A fost omorât. SIMA avea convingerea că toţi comandanţii din închisori şi lagăre vor fi masacraţi.*

Aveam întâlniri cu chestori de poliţie şi şefi de Siguranţă. Câteodată eram văzut cu ei luând masa şi pe la diferite restaurante. Nu mă feream, având siguranţă în spusele lui SIMA. M-am văzut de vreo două ori şi cu Moruzov.

După omorârea lui Vasile Cristescu, SIMA a fost chemat de Moruzov care căzuse oarecum în dizgraţia regelui, săpat de Armand Călinescu şi de Gavrilă Marinescu, care ajunseseră tari pe poziţie.

L-am însoţit pe SIMA în strada Batişte nr. 9, unde-şi avea birourile conspirative Moruzov, şi am asistat când i s-a dat un paşaport pe numele de Aurel Ionescu, un plic cu valută şi 100 000 lei numerar.

«Nu te mai pot ţine aici. Vei pleca în Germania. Vezi ce este pe acolo şi să-mi comunici. Ai o scrisoare pentru un prieten de-al meu din Berlin care te va ajuta şi cu bani.»

După plecarea noastră din Batiştei, SIMA s-a uitat la adresa de pe plic care nu era clară cu numele. Spunea însă că Moruzov este în bune legături cu Canaris, şeful Serviciul Secret German şi prin el şi cu Intelligence Service, că aşa lucrau şefii aceştia de spionaj. (pg. 284 – 287)

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Ştefan Buzescu, student, 22 ani

LĂTRĂTURI LA ADEVĂR

Este o axiomă faptul că în închisorile comuniste, de tristă amintire, marea majoritate a deținuților politici provenea din rândurile legionarilor. Dintre aceste locuri de detenție cea mai mare și cea mai sinistră era Aiudul, cu „celebra" "Zarcă" care avea celulele lilliput, fără lumină naturală, unde cel lipsit de libertate era complet izolat și avea rația alimentară înjumătățită, închisoarea fiind destinată în exclusivitate legionarilor și simpatizanților Mișcării.

Anul 1964 a fost anul amnistiei tuturor deținuților politici, unii dintre ei având până în acel an 16 ani sau chiar și 18 ani de temniță sau muncă silnică în minele băimărene, la Canalul morții Dunăre - Marea Neagră, deseori și în Delta Dunării, anii de detenție fiind apoi urmați de alți ani de domiciliu obligatoriu în bordeie troglodite din câmpia fără sfârșit a Bărăganului.

Cei eliberați, mulți dintre ei bătrâni și bolnavi, s-au încadrat în muncă în posturi net inferioare pregătirii lor profesionale de medici, profesori sau ingineri, în funcții de magazioneri, normatori, contabili, paznici sau muncitori necalificați.

Revoluția din decembrie 1989 a reabilitat, în mare parte, pe cei care au fost torturați și batjocoriți. Astfel, celor care au avut norocul să asiste la prăbușirea comunismului, le-au fost luate în calculul stabilirii pensiei anii de detenție și li s-a acordat și o pensie suplimentară, de foști deținuți politici - destul de mică însă, au primit dreptul de a călători gratuit pe căile ferate, medicamente compensate menite să le amelioreze durerile adunate în anii lungi de captivitate și tortură.

Pare de neînțeles, lipsit de cea mai elementară omenie faptul **că în urmă cu 5-6 luni, la un colocviu cu tema *„Antisemitismul și antidemocratismul Mișcării Legionare"*, organizat la *Templul Coral* al *Federației Comunității Evreiești* din România**, printre cei care au luat cuvântul s-a aflat și un anume dr. Alexandru Florian, director adjunct al Institutului "*Elie Wiesel*", care a **cerut *„o acțiune fermă împotriva inițiativei parlamentare pentru reabilitarea TUTUROR celor care au luptat împotriva comunismului, adică și reabilitarea LEGIONARILOR"*. Adică legionarii să fie șterși din rândurile luptătorilor anticomuniști, deși, cum se știe, aceștia reprezentau grosul**, iar în vidul format prin eliminarea lor să fie înaintați cei din eșaloanele doi și trei (printre aceștia, foarte probabil, numărându-se și puținii sioniști care au militat pentru emigrarea coreligionarilor lor în Israel, fapt ce le-a adus și lor persecuții din partea autorităților comuniste). Deci legionarii, care au avut cel mai mult de pătimit, n-ar fi trebuit să fie reabilitați pentru lupta lor notorie și permanentă împotriva comunismului!!

Puțini știu însă că tot în Parlament s-a votat o lege prin care toți evreii care au apucat perioada 6 sept. 1940 - 23 aug. 1944 în care au fost persecutați din motive etnice și rasiale, copii fiind atunci, au primit pensii compensatoare, dar și reduceri la impozitele pentru clădirile proprii și la convorbirile telefonice, medicamente gratuite etc. Nu numai atât, dar începând de la 1 ianuarie din acest an, tuturor pensionarilor evrei, indiferent de valoarea pensiei stabilite, li s-a majorat pensia cu 100 RON. Legea a fost promulgată în Camera Deputaților, cu 194 de voturi din cei 204 deputați prezenți.

Deci, pe bună dreptate, mă întreb, de ce această provocare din partea lui Alexandru Florian, care trăiește pe alte meleaguri, ca adevărații anticomuniști să nu fie reabilitați? *Cine a suferit mai mult în anii războiului, legionarii instruiți în lagărul Sărata din sudul Basarabiei și trimiși în linia întâi de unde mulți nu s-au mai întors, sau* - repet lucruri ce s-au spus de „n" ori - ***cei care au dormit acasă seara în patul lor iar în timpul zilei au curățat străzile de zăpadă? Cine a suferit mai mult în anii războiului, cei luați prizonieri pe frontul răsăritean și care au înghețat în stepele Donului, sau cei discriminați care dimineața au fost la cursuri la Liceul Evreiesc și seara la Teatrul Barașeum?*** Cei care au luat obligațiuni la serele de legume și flori din incinta fostului Velodrom unde se află acum stadionul Dinamo - printre ei aflându-se și Max Bănuș, promovat apoi ca redactor-șef la revista „Stadion" continuându-și apoi activitatea la postul de radio „România Liberă", sau Fane Cârjan, remarcabilul autor al fostei echipe oborene „Uniunea Tricolor" și închis apoi 8 ani întrucât în noiembrie 1940 membrii echipei pe care o antrena au apărut în arenă cu banderolă verde la braț?

În cadrul acestui colocviu a luat cuvântul, desigur, și deputatul **dr. Aurel Vainer, președintele *Federației Comunității Evreiești*, care a cerut toleranță zero față de negarea holocaustului.**

El a relatat că în tragedia pogromului de la Iași, în infernul din „trenurile morții" au pierit 12.000 de evrei din Iași, care își dorm somnul de veci în gropi comune la Podul Iloaiei, Tg. Frumos, Roman și Călărași.

Precizez că nu se știe nici acum numărul aproximativ, nu exact, al celor care au murit atunci. **În *„Istoria Românilor"*, vol. IX (apărut recent)** – despre care cred că este sursa cea mai demnă de

crezut - ***se arată la pag. 424 că la pogromul din orașul Iași au pierit cca. 900 de oameni, din care 234 sunt atestați documentar***, restul, cei din trenurile morții, fiind estimați la aprox. 2521. Deci, adunând, sunt 3421 față de cei 12.000 de morți, cum afirma dr. Aurel Vainer, adică o numărătoare "gen Pristanda" din piesa lui I. L. Caragiale, care făcea numărătoarea steagurilor arborate în salturi: 2 la primărie și cu alte 3 la spital fac 9 și cu alte 2 la magazin fac 15...

Dar să apelez și la logică: documentele vremii atestă că au fost **doar două** "trenuri ale morții"; să zicem că într-un vagon au fost îmbarcați, înghesuiți, 100 de oameni: mai mult nu s-ar fi putut. ***Deci pentru cele 12.000 de victime din "trenurile morții" ar fi trebuit să existe minim 120 de vagoane, câte 60 la fiecare tren, ceea ce era imposibil: peronul gării ieșene ar fi trebuit să fie neverosimil de lung!*** Dl Vainer spune în evocarea sa *„să nu facem învinuiri și născociri care nu țin de realitate"*. ***Se pare însă că exagerările vin din partea sa.***

Dar cine au fost asasinii? *Firește, „legionarii", care la 28-29 iunie 1941 erau arestați demult de guvernul Antonescu*, erau ascunși sau trecuți clandestin peste hotare!! Unul dintre aceștia se numea Mircea Manoliu care, ulterior, a fost decorat cu distincția „Bărbăție și credință".

De altfel, este un lucru cunoscut că după aceea și până la 23 aug. 1944, **nici un evreu din Iași nu a fost deportat, deși au existat lagăre în Transnistria.** *Și iar mă întreb, cine exagerează făcând afirmații fără a se prezenta vreun document?!*

Tot la seminarul *„Antisemitismul și antidemocratismul Mișcării Legionare"* printre alții a luat cuvântul și prof. ing. Osy Lazăr care a propus studierea „legăturilor" dintre Mișcarea Legionară și organizația Străjerilor!!

Dacă nu te pricepi la istoria pe care pretinzi că ai trăit-o, mai bine taci, d-le Osy! Ignoranța domniei tale stârnește zâmbete: nu a fost nici o legătură între "Straja Țării" și Mișcarea Legionară, din contră: imediat după instaurarea Statului național legionar, septembrie 1940, printre primele decrete emise a fost și acela de a suspenda **organizația de masă a elevilor, "Straja Țării", creată în 1934 de către călăul elitei legionare, fostul rege Carol al II-lea, ca diversiune, pentru a deturna tineretul care adera în masă la Mișcarea Legionară, Frățiile de Cruce.** Sediul central al organizației străjerești din str. Roma a devenit un sediu legionar, iar fostul șef al „Străjii Țării", Teofil Sidorovici, a fost anchetat, ceea ce l-a făcut să se sinucidă.

Tot pe „arătură", bătând câmpii, a mers la această masă rotundă și d-na Gina Pană, doctorandă în iudaism, care a prezentat *implicarea Bisericii Ortodoxe și a preoților în Mișcarea Legionară*, inclusiv faptul că la mănăstiri au fost găsite depozite de arme (!!) și că unii preoți au participat direct la pogrom (!?) Vorbitoarea a arătat că nu există nici până astăzi o poziție oficială a Bisericii Ortodoxe față de Mișcarea Legionară sau față de mișcările de dreapta de astăzi care, la rândul lor, folosesc simboluri religioase.

Afirmații fără acoperire, fără exemple, știut fiind că Mișcarea Legionară are un caracter profund religios, ortodox, fapt care, firește, a făcut ca mulți preoți să oficieze slujbe la numeroasele parastase, zile de sfinți, comemorări care fac parte din ființa poporului nostru, din tradiția creștină.

Baliverrnele debitate: „depozite de arme în mănăstiri" și „participarea la pogromuri în haine preoțești" stârnesc zâmbete jenate... În cărțile lor, preoții fruntași legionari Ion Dumitrescu Borșa și Ilie Imbrescu nu au scris un singur cuvânt de incitare la adresa populației evreiești, la fel și teologul Gheorghe Racoveanu în cartea sa „Mișcarea Legionară și Biserica".

Au luat cuvântul și alți titrați, bunăoară prof. Liviu Rotman, care a arătat că *„ascensiunea Mișcării Legionare s-a datorat slăbiciunilor justiției"*.

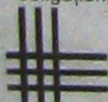
Iar se dă cu bățul în baltă: în primii doi-trei ani ai deceniului al treilea, Garda de Fier a fost scoasă în afara legii de 2 ori, iar în 1938 a fost desființat prin decret regal Partidul Totul Pentru Țară (expresia politică a Mișcării Legionare), și tot în acel an, noiembrie, șeful Mișcării, Corneliu Zelea Codreanu, a fost asasinat, iar un an mai târziu, în noaptea de 21/22 sept. 1939, întreaga elită legionară, cca. 250 de persoane, a avut aceeași soartă, iar mii de membri simpli, simpatizanți și tineri de 14 ani care au făcut parte din Frățiile de Cruce, au luat drumul detenției – nota bene: fără nici un temei legal!

În 1941 Ion Antonescu a continuat represaliile la o scară și mai mare, executând pe cei care se făcuseră vinovați de asasinarea călăilor elitei legionare (a deținuților de la Jilava) și condamnând la zeci de ani de închisoare chiar și pe cei doar bănuiți de implicarea în rebeliunea împotriva statului (21-23 ian. 1941).

Punctul culminant al represiunii antilegionare a fost în mai 1948, când câteva zeci de mii de legionari au fost întemnițați de către autoritățile comuniste.

Deci, ce „slăbiciuni" au avut guvernele liberale, țărăniste, carliste, antonesciene, și mai ales comuniste, în „ascensiunea" Mișcării Legionare, care în intervalul 1930-1944 s-a aflat la putere doar trei luni și jumătate?!

Dar, fără să vrea, avocatul Iulian Sorin îi dă o lovitură sub centură lui Liviu Rotman contrazicându-l cu „argumente" care se lipsesc ca nuca în perete, afirmând că *„ideologia legionară nu s-a stins nici în perioada comunistă, când numeroși legionari au fost primiți în partid"* (!!)

Este de notorietate publică că între cele două ideologii, legionară şi comunistă, a existat o legătură aidoma prieteniei dintre şoarece şi pisică: chiar de la înfiinţarea sa Mişcarea Legionară a fost împotriva comunismului, încă de pe când Partidul Comunist din România, creat în 1921, care avea în conducerea sa numeroşi evrei, a militat pentru apropierea de Uniunea Sovietică, pentru subordonarea totală faţă de indicaţiile venite de la Internaţionala a III-a, pentru retrocedarea Basarabiei şi destrămarea României Mari realizate cu enorme sacrificii, întrucât aceasta ar fi fost „un stat creat artificial, multinaţional" (noroc cu Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, marele stat de la răsărit, care avea populaţia sută la sută de etnie rusă...!) Şi ca să fie mai convingător, în Senat, la începutul deceniului doi din secolul trecut, comunistul Max Goldstein a detonat o bombă care a făcut victime, dar numele acestui prim terorist aflat pe statele de plată de la Moscova nu este amintit în nici o publicaţie din presa evreiască interbelică sau din zilele noastre.

Doamna Sara Golan care lucrează la Ambasada Israelului din Berlin, a venit cu o propunere şi mai şi: *„să se plaseze unele înscripţii sub formă de cărămizi din metal în locul unde au murit victimele pogromului din ianuarie 1941 din Bucureşti; sau chiar şi mai mult, acolo unde au trăit evreii".*

Ideea a fost susţinută de preşedintele Federaţiei Comunităţii Evreieşti din România, Aurel Vainer, care a promis că în calitate de deputat *va face un demers la guvern şi la primăria Capitalei.*

Ei da, aceste inscripţii nu puteau fi ignorate – nu-i aşa? - ele alăturându-se „numeroaselor inscripţii" pe care le vezi „la tot pasul" în oraşele mari din ţară, care amintesc numele celor care au luptat împotriva doctrinei totalitariste roşii, nu?!

Mă tem ca volumul IX al "*Istoriei Românilor*" să nu aibă soarta volumului din seria „*Opere complete*" a lui Mihai Eminescu, care cuprindea scrierile politice ale marelui poet, cel care s-a opus cu vehemenţă apariţiei volumului fiind rabinul Moses Rosen, sub pretextul că Eminescu, prezentând realităţile româneşti din vremea lui, ar fi fost antisemit. Mergând pe firul deducţiei lucrurile s-ar putea repeta întrucât, pentru prima oară, în istoriile apărute după 1989 se descriu pe larg, în capitole speciale, axate pe documente, şi luptele duse de către armata română pe frontul de răsărit, pe teritoriul Uniunii Sovietice: forţarea Nistrului, bătălia de la Odessa, marile unităţi române în ofensiva din Crimeea, bătăliile defensive de la Stalingrad, peninsula Taman, în Kulan, Cotul Donului sau Stepa Calmucă. Fireşte, figura centrală a conducătorului armatei române, mareşalul Ion Antonescu, este de prim plan, fiind prezentat în diferite ipostaze pe câmpul de luptă.

La presiunea organelor evreieşti internaţionale şi a celor din ţară, mareşalul Ion Antonescu este considerat în continuare criminal de război, au fost schimbate numele unor artere centrele sau pieţe din Slobozia, Oradea, Piatra Neamţ etc. care au purtat numele lui Ion Antonescu după 1990; bustul său, aflat în faţa bisericii Vergului, ctitorită de el în 1943, a fost dat jos de pe soclu şi transportat în beci; **a fost acoperit portretul său din sala Senatului unde sunt reprezentate figurile tuturor conducătorilor ţării, inclusiv ale celor comunişti, răspunzători direcţi pentru crimele săvârşite în intervalul 1948 – 1989: se vrea ca perioada cuprinsă între 1941 şi 1944 să fie „tabula rasa", ca şi cum ţara nu ar fi avut conducător...!!**

Dar alături de Ion Antonescu, pentru prima dată apar în volumul IX din „*Istoria Românilor*", şi fotografiilor unor destoinici generali, şi ei ostracizaţi după 23 aug. 1943, cum ar fi Nicolae Mazarini, Ion Şian, Radu Korne, Gheorghe Avramescu, Constantinescu Claps, Ilie Şteflea, şeful Marelui Cartier General, precum şi fotografia marelui as al aviaţiei, Alexandru Şerbănescu, cu 43 de avioane inamice doborâte şi 19 avariate foarte grav, probabil doborâte. În acest volum există şi o altă fotografie inedită, cea a generalului şvab Hugo Schwab, comandantul Corpului 7 Armată, care s-a sinucis în momentul în care a fost dezarmat de către sovietici pentru a fi luat prizonier.

Armata română a fost şi este încă mereu blamată de scriitori evrei, fiind considerată ca "armată de ucigaşi" sau "armată fascistă", afirmând că membrii ei, de la cei mai mici în grad, soldaţii, la elita ofiţerească, nu au avut niciodată un gram de omenie.

Aceste afirmaţii ofensatoare la adresa armatei române au fost mereu repetate, liderul evreu care a făcut cele mai multe "arătări cu degetul" fiind tot fostul rabin Moses Rozen.

Continuitatea defăimărilor nu este întreruptă: în **nr. 249 din dec. 2007 al revistei *"Minimum"* care se tipăreşte în Israel** au apărut următoarele rânduri, scrise în urmă cu vreo câteva decenii de reporterul de război Vassili Grossman de la Krasnaia (pg 24) care nu este „tandru" cu imaginea soldatului român:

„Peste un român a trecut un tanc.. Plată, faţa lui seamănă acum cu un basorelief (n. n.: !). *Un bătrân rus din satele eliberate îi numeşte gâscani* (n. n.: !). *Dar tot ei l-au biciuit pe acest bătrân de 4 ori* (n. n.: ??!). *Au fost găsite în bagajele lor şaluri demodate, lenjerie, fuste, bluze de toate culorile, chiar şi lenjerie pentru copii. Pradă de război. Am găsit un soldat ce purta pe el douăzeci de perechi de chiloţi* (n. n.: 20 de perechi de chiloţi pe un om!! Imposibil să-l mai fi încăput pantalonii! Să înţelegem că soldatul nu purta

pantaloni, ci numai chiloţi?!). *Un grup de două sute de oameni se găseşte de obicei sub escorta a doi sau trei soldaţi ruşi* (n. n.: ?!). *Românii păşesc perseverent* (n. n.: !), *uneori în rânduri ordonate, chiar disciplinat, ceea ce provoacă râsul trecătorilor* (n. n.: !!!). *Pe umeri poartă cuverturi de toate culorile* (n. n.: ??!). *Femeile ce-i privesc îşi spun, râzând: Ei bine, românii ăştia seamănă cu nişte ţigani nomazi"* (n. n.: ??).

„Glumele" şi ironiile sinistre ale lui Vassili Grossman, de o rea credinţă, un cinism şi o lipsă de bun simţ strigătoare la cer, dezgustă profund: toţi purtau în spate lucruri de îmbrăcăminte pentru femei, iar unul îşi pusese pe el chiar 20 de perechi de chiloţi, nici una mai puţin, ceea ce a pus la grea încercare reporterul de război, prin obligaţia de a-i număra... ***Este de „râs" faptul că prizonierii români mergeau disciplinat, încolonaţi, faptul că unul dintre ei fusese călcat de tanc?!***

Noroc "de armata roşie de la răsărit care ne-a eliberat de sub jugul fascist" - lozinca scrisă în anii 50, pe fond roşu, pe toate zidurile fabricilor, şcolilor şi întreprinderilor. Membrii ei tâlhăreau şi furau orice, ceea ce l-a făcut pe marele nostru comic Const. Tănase să lanseze un cuplet celebru, în sept. 1944, care însă i-a pus capăt prodigioasei sale cariere artistice: "Davai ceas, davai palton, / c-am rămas în fundul gol, /davai ceas, davai moşie, / haraşo tovărăşie!"

La Iaşi a apărut un volum în editura „Hasefer", la finele anului 2006, în care se arată că la pogromul din Iaşi, 1941, au participat, în afara armatei, şi civili, care îşi manifestau astfel ura faţă de concetăţenii evrei. **Dar se dă un singur exemplu de victimă a pogromului antievreiesc, ing. Nanu, român însă!!** Acesta a fost împuşcat mortal de un legionar! (desigur că legionarul i-a strigat: „Mori, câine, împreună cu jidanul pe care îl aperi!").

Legat de acest macabru eveniment se mai arată că în zilele următoare *„se preconiza ca toţi evreii din Iaşi, cca. 50.000, să fie deportaţi". **Unde?! Nu se specifică. Poate la ... Bucureşti!***

LĂTRĂTURI LA ADEVĂR!

Ar fi o eroare să se creadă că numai România este trasă de urechi pentru comportamentul ei artificial umflat, în „prigonirea" populaţiei evreieşti.

- în anul 415 evreii sunt expulzaţi din Alexandria creştină (Egipt), iar împăraţii bizantini Teodosie I şi II îi persecută, obligându-i să se creştineze;
- în anul 624 profetul Mahomed îi izgoneşte din Peninsula Arabică, impunând cu sabia noua sa religie;
- în 1009 cruciaţii mobilizaţi de Papa de la Roma cuceresc Ierusalimul, iar evreii sunt masacraţi;
- în Anglia, lucrul se întâmplă aidoma, iar în Franţa în 1182 regele Filip Augustul îi alungă pe evrei;
- în sec. XIII şi XIV dominicanii şi franciscanii urmăresc pe evrei, Papa Inocenţiu III ordonă arderea Talmudului;
- în sec. XIII în Germania se înregistrează persecuţii antievreieşti şi pogromuri;
- în Italia, Toma d`Aquino îi îndeamnă pe seniori să confişte averile evreilor.
- în 1290 regele Eduard I dă un edict de expulzare a evreilor din Anglia;
- în 1344 evreii sunt izgoniţi din Ungaria;
- în 1355 are loc un masacru al evreilor din Toledo. Această acţiune s-a extins apoi în toată Spania; în 1492 evreii sunt expulzaţi din Spania;
- în sec. XIV-XVI la cererea Bisericii Catolice începe izolarea evreilor - care locuiau în ghetouri, de unde vor ieşi la sfârşitul sec XVIII-lea. **Noţiunea de "ghetou"** care te duce cu gândul la imaginea gardului de sârmă ghimpată şi a santinelei de la poartă, adică la imaginea lagărului, **este total impropriе: este ştiut că populaţia evreiască trăia din proprie iniţiativă într-o masă compactă în diferite zone ale unui oraş, unde îşi construiseră şi sinagogile, fiind un fel de "stat în stat", organizându-se după propriile norme, şi nu după cele ale statului-gazdă.** *"Ghetou" este un cuvânt de origine italiană, termenul apare pentru prima dată în Veneţia, pentru cartierul unde locuiau evreii,* astăzi un obiectiv turistic vizitat pentru numeroasele sale case cu o arhitectură specifică. *Marii neguţători şi bancheri evrei aici locuiau.*

Şi în România au existat, în Bucureşti, două mari *cartiere evreieşti, Văcăreşti şi Dudeşti*, unde locuiau cei cu venituri medii sau modeste. *Oamenii bogaţi, cum ar fi bancherul Marmorosch Blank sau industriaşul Max Auschnit, aveau adevărate palate la şoseaua Kiseleff sau pe arterele centrale.*

- în 1498 evreii sunt expulzaţi din Portugalia;
- în 1871 în Rusia are loc un pogrom împotriva evreilor, iar în 1903, altul (pogrom - din rusă, derivat de la "a demola", "a distruge" reprezintă un atac spontan sau organizat împotriva unui grup minoritar, cu complicitatea oficialităţii);
- în 1880 la Berlin ia naştere prima ligă împotriva evreilor, mişcarea se extinde în Austria, Ungaria, Polonia, Franţa, Rusia;
- în 1914 imperiul otoman expulzează evreii din Tel Aviv şi Yaffa.

Observăm că **de-a lungul timpului mai toate popoarele Europei:** francezii, englezii, spaniolii, italienii, germanii, portughezii, ruşii etc. **s-au simţit obligate să ia măsuri** - unele chiar violente – **împotriva evreilor.** Aceste măsuri nu au avut la bază motivaţii religioase sau economice, ci atestă faptul că **toate popoarele s-au simţit ameninţate de evrei în însăşi fiinţa lor. *Nu a fost o alarmă falsă, dovadă ceea ce se întâmplă astăzi în lume.***

Presa de astăzi din Israel se miră cum Bogdan Hmelniţki, eroul naţional al Ucrainei, conducătorul cazacilor, care a făcut pogrom împotriva evreilor, are o statuie la Kiev, alături de cele ale lui Platon, Socrate şi Nelson Mandela. Cum este posibil acum, când **se monitorizează antisemitismul în lume? Pentru evrei, criteriile de evaluare ale unui politician, artist sau cercetător ştiinţific au la bază doar poziţia pe care a adoptat-o respectivul faţă de ei, nu valoarea a ceea ce-a realizat pentru contemporani sau urmaşi!!**

G. Emilian

Inedit

ROMÂNII LA ODESSA 1941 – 1944 (VI)

(continuare din numărul trecut)

DOUĂ CĂRȚI

Ziarele româneşti pe care le-am prezentat sunt axate, după cum s-a văzut, pe eforturile administrației româneşti în cauterizarea rănilor frumosului oraş de pe litoralul Mării Negre, survenite de pe urma războiului. Pe această temă, *Primăria Municipiului Odessa* a scos, în doi ani la rând, 1942 şi 1943, DOUĂ CĂRȚI, BOGAT ILUSTRATE, CU UN TITLU COMUN:

"ÎN SLJBA ȚĂRII - UN AN DE GOSPODĂRIE ROMÂNEASCĂ LA ODESSA: 16 oct. 1941 - 16 oct. 1942";

"ÎN SLJBA ȚĂRII - DOI ANI DE GOSPODĂRIE ROMÂNEASCĂ LA ODESSA: 16 oct. 1941 - 16 oct. 1943".

PRIMĂRIA MUNICIPIULUI ODESA
IN SLUJBA ȚĂRII
UN AN DE GOSPODĂRIE ROMÂNEASCĂ LA ODESSA
16 Octombrie 1941 — 16 Octombrie 1942

Îmi este greu să prezint cele două cărți întrucât textul ocupă spațiu puțin, accentul căzând pe fotografii care sunt mai convingătoare şi aproape elimină comentariul pe marginea lor.

Marea majoritate a fotografiilor reprezintă acelaşi loc: cum arăta el în oct. 1941 şi cum arată, câteva luni mai târziu, datorită edililor gospodari ai Odessei.

PRIMĂRIA MUNICIPIULUI ODESA
IN SLUJBA ȚĂRII
AL DOILEA AN DE GOSPODĂRIE ROMÂNEASCĂ LA ODESA
16 Octombrie 1942 — 16 Octombrie 1943
ODESA, 1943

Bunăoară, portul, plin de maşini şi tancuri distruse, stârvuri de cai, case distruse. La numai un an de zile portul funcționa, danele de ancorare a vapoarelor fuseseră curățate, faleza nu mai avea gropi provocate de bombe, iar atelierele de reparații din incinta lui funcționau din plin.

Alte fotografii, la fel de elocvente, arată cum distrugerea digului lacului Hagi-Bey, în urma retragerii armatei roşii, a inundat o bună parte a oraşului Odessa, casele având apa până la streşinile acoperişurilor. Timp de câteva luni s-a muncit cu peste 3000 de oameni, la desecări şi la refacerea digului. În final, această acțiune care a necesitat mari eforturi, a fost o reuşită deplină, străzile arătând ca odinioară.

Uzina electrică, aruncată în aer în oct. 1941 de către trupele sovietice în retragere, în mai 1942 producea primii kilowați.

Fabrica de ulei, de asemenea distrusă în toamna lui 41, funcționa din plin un an mai târziu, cisternele cu ulei de floarea soarelui şi oamenii în halate albe arătând că şi aici lucrurile intraseră pe făgaşul normal. La fel şi fabrica de biscuiți şi produse lactate.

Catedrala ortodoxă, închisă două decenii, a fost redată credincioşilor, la fel ca şi mănăstirea Sf. Pantelimon, din afara oraşului, care fusese degradată şi funcționase ca depozit.

Gara centrală, grav deteriorată, fusese şi ea reparată, se puteau vedea şi jardinierele de flori aflate pe marginea peroanelor, ca şi gheretele de unde călătorul putea cumpăra îngheṭată, dulciuri, ziare.

Fotografiile nu reprezintă doar realizările din sectorul industrial şi alimentar: în atenția refacerilor a intrat şi *Teatrul Național* care, în urma reparaților seară de seară, avea sala plină cu spectatori; plaja de la malul mării, *Arcadia*, arăta şi ea jalnic înainte: plină de moloz, de fiare contorsionate, de butoaie de combustibil arse - s-a muncit şi aici, plaja a fost curățată, s-a adus nisip proaspăt; s-a construit din temelie un restaurant, precum şi 20 de duşuri; la redeschiderea ei, în iulie 1942, nu mai puțin de 15.000 de locuitori ai Odessei luaseră cu „asalt" (de data aceasta paşnic) plaja *Arcadia*..

La sfârşitul ambelor cărți, care reflectă grăitor cei doi ani de gospodărire românească, sunt publicate câteva pagini unde sunt trecute sumele cheltuite cu fiecare fabrică, stradă, obiectiv cultural, locaşuri de cult etc.

Spre lauda lor, în luna martie 1944, când trupele române s-au retras din Odessa, nu au deteriorat oraşul aşa cum făcuseră, cu trei ani mai înainte, trupele sovietice.

Am crezut că numai la Odessa s-au tipărit ziare româneşti, între anii 1941-1944, când Transnistria a fost administrată de către autoritățile româneşti. Eroare!

Am avut marea surpriză, şi mai ales plăcută, ca la Biblioteca Academiei Române să găsesc alte două publicații româneşti care au apărut pe meleaguri cu mult peste hotarul Bugu'ui, după râul Nipru. Au fost ziare de front, de aceea pe frontispiciul lor nu se specifică localitatea unde apăreau şi nici membrii colectivului redacțional.

Primul ziar pe care îl voi prezenta se numeşte "*VICTORIA*", foaia militară a frontului de răsărit.

ZIARUL DE FRONT "VICTORIA"

Aspectul lui te surprinde prin eleganță: hârtia velină permitea apariția în condiții optime a fotografiilor alb-negru.

PRIMUL NUMĂR a apărut în ziua de duminică **26 iulie 1942.**

Toate articolele sunt axate pe fondul operațiunilor de război, problemele administrative fiind tratate foarte puțin.

Titluri de articole: pe pagina întâi, cu majuscule, vedem pe cel intitulat *„Rostovul a căzut"*, iar în pagina a doua un reportaj care evocă figura gen. Petru Dumitrescu care fusese avansat la gradul de general de armată întrucât *„de la Şipotele Sucevei (Bucovina) şi până la Marea de Azov nu a mers decât pe drumul gloriei"*; întâlnim un reportaj de război,: *"Sublocotenentul în rezervă Vasile Mihalcea şi luptătorii de la Sevastopol"*, în care se arată că în vizita sa la acest mare port din peninsula Crimeea, a avut cuvinte elogioase la adresa armatei române care a luptat vitejeşte la Kerci, Feodosia şi Sevastopol. La începutul vizitei fanfara a intonat imnul german şi cel român.

Ultima pagină se intitulează **„*Gluma de pe front*"**,

ANUL I – NUMARUL 1
Duminică 26 Iulie 1942
VICTORIA
FOAIA MILITARA A FRONTULUI DE RĂSĂRIT

catrenele având ca autor pe Zenobi Băncilă. **Specific că această pagină de glume, ultima, a existat cu regularitate pe tot cuprinsul apariției ziarului.**

Titlurile articolelor din **NR. 2:** *„Regele Mihai şi regina Elena au dezvelit Monumentul Dezrobirii de la Ghidigeni, din apropierea Chişinăului"*, *"Biruința noastră"*, *„Inspecția d-lui gen. Pantazi pe front"* şi *„Trupele române, elogiate de comandamentul german"*.

O rubrică specială care va apărea cu regularitate şi în numerele următoare, intitulată *„Chipuri de eroi"*, este dedicată sublocot. Brânduş Ionel, participant la luptele din Crimeea, decorat post mortem cu Virtutea Militară.

NR. 3 aproape în întregime se referă la regele Mihai I, care a făcut o vizită de două zile pe coasta Mării de Azov. El a fost însoțit de Mihai Antonescu, vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, de generali şi ofițeri germani şi români, precum şi de ziarişti români, germani şi italieni.

La rubrica *„Chipuri de eroi"* este prezentat fruntaşul Dime, iar din *„Gluma de pe front"* extrag versurile: *"Volgă, Volgă, apă dulce, / Fie-ți milă şi mă scapă: / Fă-te lată cât oceanul / Să nu te treacă duşmanul!"*

Titlurile NR. 4: *„Ne batem în Caucaz"*, *„Generalul Corneliu Dragalina decorat cu Crucea de Fier de cavaler de către generalul Hoth, comandantul armatei germane blindate"*, *„Mersul războiului - trupele germane şi române la porțile munților Caucaz"*, *„De la Oshol la Don"* (fotoreportaj), iar la rubrica *„Chipuri de eroi"* - caporalul Gheorghiță.

NR. 5 şi 6 au ca articole importante *„Caucazul şi „Turcia refuză trecerea flotei bolşevice prin Dardanele"*, iar la *„Chipuri de eroi"* - sergentul Baltă şi sergentul Ciucă.

Din articolul *„Elbruz"* redau rândurile: *„La 5630 m înălțime, în ziua de 21 august, orele 11, drapelul german a fost înfipt în muntele Elbruz, vârful cel mai înalt al Munților Caucaz. Cu câteva zile mai înainte, la 17 august s-au dat lupte la postul militar meteorologic aflat la 4200 m"*.

Ziarele turceşti cu ocazia zilei de 6 septembrie au scris lungi articole despre România şi aportul mare în operațiunile de război.

NR. URMĂTOR, 7, are un conținut foarte bogat şi variat, din care se evidențiază materialele: *„6 sept. 1940 - 6 sept. 1942"*, semnat de gen. Petre Dumitrescu, *„Doi ani de conducere"*, iscălit de gen. Platon Chirnoagă, *„Gen. Ioanițiu, evocat de gen. Mazarini"*, *„Telegrama trimisă de Feldmareşalul List generalului Petre Dumitrescu, comandantul Armatei a III-a, pentru frumosul succes în cucerirea Temrukului"*.

La rubrica *„Chipuri de eroi"* este prezentat sergentul Petru Doboş, *"un viteaz între viteji"*.

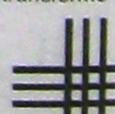
Alt reportaj foto: *„Sfințirea unei biserici în Caucaz"*, din care extrag: *„La 23 aug. 1942 în comuna Timoschewakaia a fost refăcută şi redată cultului, prin grija armatei române, o biserică, pereții ei fiind pictați de câțiva pictori găsiți în localitate. Era înainte sală de cinematograf. Populația a adus 60 de icoane, covoare, şervete. În afara reparațiilor interioare şi exterioare, s-au pus trei cruci mari de fier şi s-au instalat două clopote mici"*.

Din *„Pelerinaj la mormintele eroilor români din Manehim şi Kagarlyk"* citez rândurile: *„Locuitorii comunelor Selty, Razdelnaia şi Kagarlik au adus covoare de flori de câmp. Cele două care străjuiesc la capătul neuitaților noştri eroi au fost donate de Aşezământul Național Regina Maria pentru Cultul Eroilor"*.

O hartă color ocupă în întregime două pagini, având ca temă *„Bătăliile armatei române: 22 iunie 1941 - 6 sept. 1942"*, în intervalul lunilor iunie - august având loc lupte crâncene la Piatigorsk, Maicap, Krasnador, Novorsibirsk (Caucaz), până la Stalingrad,

O altă pagină cu fotografii este semnată de locotenentul în rezervă Aurel M. Alecu, reporter de război: *„Temriukul, cucerit de cavaleria română"*, din care reproduc rândurile: *„10 zile şi 10 nopți de lupte grele. Soldatul bolşevic este obligat să poarte în raniță haine civile pentru ca oricând să se transforme într-un veritabil partizan."*

Ultima pagină, *„Gluma de pe front"*, este asemănătoare celor anterioare.

ÎN NR. 8: *„Decolarea gen. Manoliu, comandantul unei divizii de vânători de munte, distins special în luptele de la Sevastopol, pentru acte de inițiativă și curaj personal, prin acordarea decorației germane Crucea de Cavaler a Crucii de Fier."* Tot pe această temă, a decorării pentru eroism, întâlnim un reportaj asemănător: *„Comandantul Diviziei Fulger a fost decorat cu Crucea de Fier"cl. I pentru ocuparea portului Anope"*.

Și alte două știri mai ample, marcând două victorii strălucitoare ale armatei române: *„Novorsibirskul, port la Marea Neagră, a căzut. Trupele germano-române, după lupte crâncene, au luat 7750 prizonieri și au capturat armament greu 117 tunuri și 14 tancuri"*, și: *„Cum s-au desfășurat marile bătălii pentru cucerirea portului Anopa de la Marea Neagră"*.

O altă pagină cuprinde textul proclamației mareșalului Antonescu către Țară.

În *"Revista presei"* se relatează despre ziarele străine care scriu elogios despre România: *„Berliner Barsenzeitung"* - articolul *„Bastion în sud-est"*: *"România este cel mai prețios aliat al Germaniei, având, după armata germană, cea mai mare forță militară în Răsărit"*.

NR. 9

Articolul "Consiliul de patronaj, o înălțătoare operă condusă de d-na Maria Antonescu" ocupă toată pagina întâia a NR. 9.

Alte informații din acest număr: *„Ziarul francez <<Le moniteur>> publică un elogios articol la adresa lui Ion Antonescu"*; *„La expoziția de la Veneția a fost prezentat filmul artistic românesc <<Odessa în flăcări>> precum și filmul documentar <<Sevastopol>>*; *„Românii din Moldovanscaia (Ucraina) au din nou biserică"*, *„La Căsăuți (Soroca) s-a ridicat un monument în memoria căpitanului Epure Ion, mort aici în iunie 1941"*, *„160 de copii botezați într-o comună ucraineană"*, *„Stalingradul a fost tăiat în două, luptele de stradă se dau pentru cucerirea din casă în casă"*.

Ultima pagină, *„Gluma de pe front"*, are versurile istorice *„Permis cu bucluc"*.

Cel mai interesant articol din **NR. 10** este cel de fond, intitulat: *„Ce sunt și ce caută politrucii și comisarii bolșevici pe front"*, din care extrag: *„Sunt aduși pe front, fără pregătire, fără instrucție, fără arme, aducând cu ei teroarea. Soldații sunt împinși în linia întâia, închiși în cazemate, în tancuri grele, puși să atace, urmăriți de aproape de armele automate ale acestor <<specialiști>>"*.

La rubrica *„Chipuri de eroi"* este prezentat colonelul V. Devidescu.

Tot în acest număr aflăm știrea: *„Inaugurarea Teatrului Național din Tiraspol, cu o capacitate de 1000 locuri"*, iar la *„Gluma de pe front"*, *"Visul lui Năică"*.

ȘI NUMERELE 11 - 15 cuprind articole „la cald" care se referă la marșul războiului. Dintre acestea nominalizez: *„Un an de la cucerirea Odessei: 16 oct. 1941 - 16 oct. 1942"* și *„Cucerirea orașului Nalcic de către vânătorii de munte"* (specific că Nalcic, din Uniunea Sovietică, a fost cel mai îndepărtat de fosta graniță a României, aflată, la acea vreme, pe Nistru).

Un articol cu titlu zguduitor: *„Centrala Teroarei - Moscova, Str. Lubblianka nr. 2, sediul GPU și NKVD!"*

La rubrica *„Chipuri de eroi"* sunt evocați: locotenentul Vulpe, caporalul Oală Pavel și sergentul Ioan Pârvu.

NR. 19 din 25 dec. 1942 este ultimul al ziarului *„VICTORIA"*. Schimbarea mersului operațiunilor de pe front a luptelor defensive a dus la suspendarea lui. Amplul articol *„De ce luptăm așa departe"* este analitic și convingător.

(continuare în numărul viitor)

Emilian Ghika

***

O CONȘTIINȚĂ VIE A ȚĂRII ROMÂNEȘTI ***(continuare din pag. 2)***

„Oamenii noștri politici, când se duc la Bruxelles, *se duc fără definiție; și întreabă: «ce vreți dvs. să facem?»* **Au o atitudine de chelneri:** ***ce vreți? ciorbă de burtă, ciorbă de perișoare? Spuneți dv. ce să facem că noi ne ducem la bucătărie...*** Omul politic, la noi, care are dimensiunea de vasal și fuge în virtutea porților care se mișcă, nu are de-a face cu conștiința."

DAN PURIC DESPRE COMUNISM ȘI COMUNIȘTI:

„Iuda, după ce a vândut pe Mântuitorul, a dat punga de arginți înapoi și a zis: «Am vândut sânge nevinovat.» Este net superior comuniștilor! Ăștia nu se cutremură, ăștia nu au îngenuncheat, nici măcar părere de rău nu au. Au avut procese de conștiință, nu pocăință... Ăștia nu și-au cerut iertare de la poporul român. Dacă și-ar cere iertare, am începe dimpreună o lucrare extraordinară!"

„Vă spun eu, toate pușcăriile unde s-a suferit: Aiudul, Sighetul, Piteștiul, sunt cimitire ale demnității românești. Sunt bine păzite de lașitatea noastră. Să ne ierte dumnezeu......"

CELE MAI MULTE VICTIME A DAT AIUDUL, IAR CEA MAI MARE JERTFĂ A DAT PITEȘTIUL, CU REEDUCAREA: DOUĂ ÎNCHISORI REZERVATE PENTRU LEGIONARI; DAN PURIC O ȘTIE, LA FEL CA TOATĂ LUMEA. *DACĂ AR FI FĂCUT ACEASTĂ PRECIZARE, TOATĂ RÂVNA LUI AR FI AJUNS ÎN GURA DE BALAUR A IUDAISMULUI.*

„Nu poți să le ceri demnitate creștină, că nu mai au de unde, sunt altă serie, sunt creație spontanee. *Comuniștii se nasc brusc. N-au trecut! Sunt născuți azi la două. Ei nu-și recunosc semenul. N-au țară, au o zonă. Sunt vorbitori de limba română, asta vă duce în eroare. Vorbesc. Unii vorbesc agramat, alții vorbesc și limbi străine... Dragostea lor de țară se reduce la mama soacră și la nepot. Ei au alte hărți, mai mici, de familie."*

„Când țara a fost invadată de lepra comunistă (și este încă invadată), câțiva, o mână de oameni, s-au întors să-i mulțumească lui Dumnezeu. Acei samariteni s-au dus în munți, să lupte cu arma, sau au fost trimiși în închisori. Au spart zidul închisorii prin rugăciune. Și astfel, este posibil ca eu, în 2008, să aflu și să vorbesc despre Valeriu Gafencu, care a fost un tânăr de 33 de ani, student în Drept, și care a murit pentru că și-a iubit prea mult țara."

„«Arta eliberează omul din fiară, nu fiara din om», spunea părintele Dumitru Stăniloae. Comunismul a făcut invers; ba chiar mai mult; a mers dincolo de limitele naturii, căci fiara nu ucide de dragul de a ucide.

«*Eu nu pot să mă duc la biserică*», spunea, firesc, un torționar, devenit între timp simplu pensionar pașnic. «*Nu mă duc pentru că pe mine nu mă poate ierta Dumnezeu! Nu are cum să mă ierte!* ***Eu omoram zilnic opt sau nouă tineri după ce îi torturam. Ăștia, Coposu, Țuțea, sunt nimic pe lângă tinerii și personalitățile de valoare pe care le-am omorât,*** *așa că Dumnezeu nu are cum să mă ierte*» **(interviu cu torționarul Țandără)**."

„«Mă întrebam pentru a nu știu câta oară de ce prigonitorii noștri nu se mulțumeau să ne ia pur și simplu viața, fără să ne expună acestui regim de exterminare lent, imund, inuman. Probabil, se temeau că ne-ar fi fost prea ușor să plecăm așa, fără nici o tortură, și ar fi fost probabil prea eroică jertfa noastră, totală, pură, fără a fi întinată de umiliri josnice, de chinuri diabolice și de tot ansamblul de degradare umană, la care eram supuși ceas de ceas... Desăvârșită era fapta urii lor» (Aspazia Oțel-Petrescu, «Adusu-mi-am aminte»)."

DAN PURIC DESPRE POPORUL ROMÂN:

„Existența poporului român a fost marcată tot timpul de pericolul dispariției sale din istorie. Românul, deci, a văzut moartea, a trăit în proximitatea ei clipă de clipă; și totuși, nu groaza i se citește pe chip, ci o decentă împăcare, care nu ne vorbește de fatalism."

"Nimic din realitatea românească de azi nu ne face să ne imaginăm. Nimic. Ea ne ține într-o pușcărie fantastică. Eu îmi imaginez România cu date reale și lucide. Va fi o țară foarte puternică."

"... de unde rezultă nivelul de mahalagizare, de neam prost unde am ajuns. Aceasta nu este ca o insultă față de poporul pe care îl iubesc. Este o constatare vizavi de o populație care trebuie trezită."

"Tancurile sovietice ne-au invadat țara, comunismul a vrut să ne invadeze și să ne mutileze sufletul."

„***Astăzi pericolul dispariției neamului este mai mare ca oricând; căci astăzi se anesteziază sufletele:*** **nu se mai chinuie, se adorm; nu se mai torturează, se cumpără; nu se mai vând, se încurajează spre nicăieri;** nu mai sunt silite să se dezică, iar în inimile schiloade neamul nu va mai avea țară."

VOI ÎNCHEIA ACEASTĂ SCURTĂ PREZENTARE CU CÂTEVA SFATURI ȘI PREVIZIUNI ALE AUTORULUI: DAN PURIC CARE CITEAZĂ DIN **„ÎNVĂȚĂTURILE LUI NEAGOE BASARAB CĂTRE FIUL SĂU, TEODOSIE"**:

„Dacă vine dușmanul și-ți cere pământ, dă puțin de la tine, numai să iasă. Și dacă mai vrea, tu mai dă-i puțin; dar dacă vrea să-ți ia tot și mai vrea să îți ia și familia, atunci iese sabia creștină din teacă."

ÎNCERCĂM SĂ NE SUGESTIONĂM CĂ NU AM AJUNS ÎN ACEASTĂ SITUAȚIE, DAR **DEJA MÂNA TREBUIE SĂ CATE SPRE MÂNERUL „SABIEI CREȘTINE". PÂNĂ NU VA FI PREA TÂRZIU.**

ȚARA AȘTEAPTĂ O NOUĂ JERTFĂ DE LA NOI, ȘI O VOM DA!

„Eminescu a spus: «Eu îmi apăr sărăcia și nevoile și neamul»... ***Ar fi cazul să spunem ca la Mărășești: «Pe aici nu se trece!»"***

„Occidentul a făcut un experiment cinic, criminal, asupra noastră, care s-a numit comunism. *Datoria noastră este să nu ne expunem unui alt experiment."*

GLOBALIZAREA, INVENȚIA CELOR FĂRĂ DE ȚARĂ, CHIAR DACĂ APARENT AU UNA; NEREUȘIND EXPERIENȚA DOMINAȚIEI MONDIALE PRIN COMUNISM, INVENTAT ȘI PROMOVAT DE ACELAȘI IUDAISM, AU SCHIMBAT METODA.

DIN MILIARDELE DE OAMENI TRĂITORI PE MAPAMOND, NIMENI NU LE CERE SOCOTEALĂ PENTRU SUTELE DE MILIOANE DE ASASINAȚI ÎN CADRUL EXPERIMENTULUI. ȘI ALTE SUTE DE MILIOANE CARE AU IEȘIT SCHILODIȚI DIN EL.

RĂBDAREA NEAMULUI ROMÂNESC SE APROPIE DE SFÂRȘIT. ROMÂNII ÎȘI PUN ÎNTREBAREA: **PÂNĂ CÂND VOM STA INERȚI ÎN FAȚA ATACURILOR MURDARE ALE DUȘMANULUI MILENAR AL CREȘTINISMULUI, ACELAȘI DUȘMAN SECULAR AL NEAMULUI NOSTRU?**

SE MAI PUNE O ÎNTREBARE IMPORTANTĂ ÎN ANSAMBLUL PROBLEMEI: ***OFENSIVA MURDARĂ ȘI NEDISIMULATĂ ÎMPOTRIVA CREȘTINISMULUI ȘI NAȚIONALISMULUI LA NIVEL EUROPEAN ȘI MONDIAL NU FABRICĂ ENORME CANTITĂȚI DE RESENTIMENTE? IMPERTINENȚII CARE SE CRED DEJA STĂPÂNII LUMII NU ÎȘI PUN PROBLEMA CĂ ORICE ACȚIUNE ARE ȘI O REACȚIUNE? „PIEIREA TA PRIN TINE, SIOANE"?***

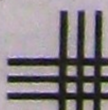
DAN PURIC DĂ VERDICTUL:

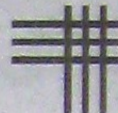
„Când chipul lui Dumnezeu din neamul românesc va fi lovit, sau încearcă să fie lovit major, atunci se va reacționa major; și nu numai la noi, la toate popoarele care au acest sentiment. și toți au în ultimă instanță această sensibilitate."

AMIN.

DOMNULE PURIC, ÎȚI MULȚUMIM!

DESPRE IUDAIZAREA LUMII

Poziţia pe care mă situez este pur creştină. Adevărul trebuie mărturisit spre mântuire; acum o facem cu dragoste, dar va veni ziua pedepsei.

Nu mă consider antisemit, ci iubesc poporul evreu, aşa cum îl iubeşte Dumnezeu Însuşi. Doresc cu ardoare mântuirea poporului evreu.

Să fim perfect conştienţi de puterea la care au ajuns evreii la sfârşitul acestui secol, încât **procesul de iudaizare al lumii se produce astăzi atât prin comunism cât şi prin capitalism.**

Am zis „iudaizare" şi nu „mozaizare" a lumii întrucât mozaismul este parte integrantă a spiritualităţii creştine şi este străin iudaismului de azi, **iudaism ce-şi are originea în păcat şi neascultare, în crima lui Cain, în viţelul de aur, în ucigaşii prorocilor, în Iuda vânzătorul, în cărturarii şi fariseii făţarnici, în crima lui Caiafa.**

E o ieşire a evreilor din harul dumnezeiesc, care s-a agravat în ultimele două milenii prin ***lupta împotriva Duhului Sfânt,*** încât ***iudaismul*** despre care vorbim şi cu care suntem confruntaţi ***se caracterizează prin: satanism, minciună, ură, tiranie, materialism, ateism, senzualism, rasism, patima dominaţiei mondiale.***

Iudaismul a închis lumea în materie, în teluric, în efemer, în relativ, în trup, căci a golit-o de frumuseţile, bogăţiile şi puterile spiritualităţii creştine.

Evreii lucrează cu un duh rău, căci **au acceptat ispita pe care a respins-o Hristos,** şi tocmai de aceea ei urăsc, fiindcă nu pot pricepe modalitatea dragostei, a libertăţii, a adevărului date prin Duhul Sfânt, ci ei vor puterea pentru Putere, materia pentru materie, viaţa pentru dominaţia lor.

Cu mijloace economice, politice şi raţionale au ajuns să domine lumea, căci ***ei deţin*** cheia economiei mondiale, ***cheia mijloacelor de informare a maselor pe glob,*** cheia revoluţiei comuniste, ***cheia democraţiilor occidentale,*** centrele tehnicii moderne, ***o bună parte din învăţământul de pe mapamond,*** punctele nevralgice ale culturii şi artei, ordinea în francmasonerie, spiritul în socialismul internaţionalist, o înrâurire a sindicalismului, o „colorare" a umanismului şi progresismului, o bună presă în neoprotestantism ***şi destulă influenţă în Biserici.***

Toate acestea pot fi demonstrate pe bază de documente. Toate acestea dovedesc destinul excepţional pe care-l are poporul evreu.

Pierzându-şi dreptul de moştenitor, pierzând legământul lui Avraam, pierzând harul dumnezeiesc, el se situează pe poziţie antihristică, antiumană şi satanică, poziţie de pe care continuă a juca un rol negativ în istorie şi în procesul desăvârşirii lumii.

Cutezanţa lor este aproape de nebunie, căci se joacă cu satana, ***se luptă cu Dumnezeu, se războiesc cu toţi oamenii*** şi sunt duşmanii învederaţi ai lui Hristos.

Energiile pe care le declanşează ei în istorie sunt atât de considerabile, încât nu pot fi explicate decât ca provenind dintr-o sursă supraumană.

Pe de o parte ei sunt fermentul revoluţiilor care bântuie lumea modernă, iar pe de altă parte sunt cei mai tenace şi încăpăţânaţi tradiţionalişti: **pentru ei tradiţionalişti, iar pentru lume revoluţionari.**

Inteligenţa lor impresionează şi străluceşte, încât a generat marxismul şi relativismul - dar toate sunt **închistate în neant.** ***Dumnezeul lor este Dumnezeul speculei, al speculei mentale ori politice.*** **Gândirea lor răstălmăceşte totul,** căci ei văd multiplele faţete ale aceleiaşi probleme şi au uşurinţa de a o folosi pe aceea care le este folositoare.

De aceea ei nu exprimă niciodată adevărul, căci **nu au acces la esenţe, ci numai la forme, nu merg la Duhul unic şi sfânt, ci numai la înfăţişările materiei, evenimentelor, ideilor şi oamenilor, într-o dezordine anarhică pe care însă o folosesc în favoarea <u>unicului zeu în care cred: ei înşişi.</u>**

Există până şi o manieră a corectitudinii în afaceri, pe care însă o folosesc numai în măsura în care îi slujeşte pe ei, ca drept dovadă că părăsesc societăţile în declin şi se oploşesc în societăţile în ascendenţă.

Evreii de azi se închină lor înşişi ori materiei, deşi în fond ei se închină lui satana, căci numai satana poate perverti atât de profund o lume.

Solidaritatea dintre ei este forţa victoriilor lor naţionale.

Ura împotriva duşmanilor lor e neîmpăcată, când subtilă, când sângeroasă, fiind ea însăşi o modalitate de solidaritate între ei.

Ei formează un imperiu unitar în lumea diversă şi manevrează după scopurile lor.

Ei vor fi întotdeauna cu cei învingători, dar vor salva pe toţi evreii, indiferent de răspunderile pe care şi le-au asumat.

Azi numai evreii pot impune punctul lor de vedere atât preşedintelui S.U.A. cât şi preşedintelui U.R.S.S., ca să nu mai amintim de puterile de rangul doi. Şi Roosevelt, şi Stalin li s-au supus. *Al doilea război mondial este în mare parte opera evreilor.*

După ce au investit aproape totul în comunism, acum navighează spre capitalism.

Şi-au făcut legi pentru ei, încât ei sunt tabu în lumea întreagă, le este totul permis şi nimeni nu poate spune adevărul despre ei fără ca omenirea să ia foc.

Evreii sunt zeii lumii moderne. Ei se află la un pas de dominaţia absolută mondială şi este impresionantă forţa unui popor de cincisprezece milioane de oameni.

Lumea modernă este un dezastru spiritual, moral, politic, social, militar, uman şi economic, e o lume alienată, o lume descompusă, o lume ce se autonimiceşte fie pe cale paşnică, fie pe cale armată, e **o lume-junglă**, e **o lume-temniţă**, e o lume insuportabilă de haos, nihilism şi neant - pentru că este **o lume fără Dumnezeu, împotriva lui Dumnezeu, fără suflet, împotriva întâietăţii spiritului, fără onoare, fără ruşine, fără morală, o lume a minciunii, a urii, a ateismului, a materialismului, a tiraniei, a senzualismului, a rasismului, a obsesiei dominaţiei mondiale, a nimicului, a satanei** - şi cu o astfel de lume nu se poate lăuda nimeni. (pg. 379 – 381)

Oamenilor li s-a promis raiul pe pământ, dar li s-a interzis raiul ceresc; li s-a dat satisfacţia simţurilor, dar li s-a negat cea a sufletului; li s-a spus că totul va fi bine şi frumos, dar în ei nu există nici binele, nici frumosul, şi când a dispărut şi aspiraţia spre ceruri, s-au simţit întemniţaţi pe pământ. Iar când au fost momiţi de poftele trupeşti, au devenit fiare şi bestii, fără suflete şi fără conştiinţă, întunecând totul în jurul lor, căci în ultimă analiză oamenii care nu se sfinţesc în ei înşişi murdăresc lumea cu tot ce e rău şi murdar în ei.

Am învăţat politică şi am văzut limitele ei. Am înţeles că *ultima şansă de izbăvire a oamenilor este spiritualitatea* şi că toate celelalte planuri trebuie să i se subsumeze. Iar spiritualitatea înseamnă în primul rând libertate – dar libertate bine înţeleasă, căci altfel tot libertatea deschide porţile negării binelui şi alunecării din eroare în eroare, până la bezna cea mare a ateismului. (pg. 280)

Trăim astăzi într-o lume plămădită rău şi dospită acru. Nu mai sunt sentimente, nu mai este nobleţe, a dispărut generozitatea. Oamenii suferă fără Dumnezeu şi-L caută, dar sunt luate măsuri ca să nu-L afle, căci El nu sunt dispuşi să împartă puterea cu El.

Un popor cultivat, bogat, conştient de drepturile sale, este un pericol. Un om cu credinţă, cu idei, cu idealuri, este un duşman din principiu. ***Idealul LOR este un popor amorf, încovoiat, care să nu gândească şi – Doamne fereşte! – să nu ajungă să acţioneze.*** Legea societăţii este dependenţa, căci poporul care aşteaptă cu mâna întinsă mila stăpânului poate fi strunit fără dificultăţi.

Mulţi occidentali sunt de părere azi că adevăraţii oameni ai omenirii se găsesc în ţările foste socialiste. Ei spun un adevăr, dar pentru noi este dureros să aflăm că Occidentul de la care aşteptam salvarea e decăzut spiritual şi moral mai jos decât oamenii lui Marx. Se pot da multe explicaţii, însă una cu deosebire mi se pare importantă: *Marx cu toţi ai lui erodează sufletul lumii occidentale, doar că o fac cu alte mijloace decât în Răsărit. Noi, care am trecut prin această fază, o descifrăm cu uşurinţă acolo, în timp ce occidentalii nu înţeleg că ei se comunizează deja ideologic şi moral.*

Nu i-a lipsit Occidentului nici puterea militară, nici cea economică şi nici chiar cea politică pentru a se opune comunismului, ci i-a lipsit forţa morală şi conştiinţa veacului; creştinismul burgheziei occidentale era dolofan şi căldicel.

Pe noi experienţa avută ne-a învăţat să gândim mai profund şi subtil. Nu ne putem juca cu cuvântul, cu sufletul, cu ideile, cu valorile, nici cu omul şi cu societatea. Noi am căpătat respectul sfânt pentru adevăr şi de aceea drămuim lucrurile cu mai multă înţelepciune. În ţările guvernate de materialismul ateu, oamenii au fost puşi în situaţia să-şi apere proprietatea, familia, Neamul, credinţa, viaţa şi sufletul. S-au dat bătălii cumplite şi **până în prezent în plan istoric au învins mereu ateii, dar în lupta duhurilor, ce se dă în adâncul fiinţei, au învins credincioşii.** ***Marile victorii politico-militare ale ateismului sunt contracarate de biruinţele spirituale ale martirilor şi eroilor.*** Puteri duhovniceşti uriaşe s-au concentrat în câţiva oameni şi echilibrează încă lumea, căci dacă ateismul singur ar fi lăsat să tragă în balanţă, atunci Dumnezeu ar pierde pământul. (pg. 336 – 338)

- selecţiuni din "*Întoarcerea la Hristos*" – Ioan Ianolide (frate de Cruce întemniţat cu Valeriu Gafencu, "sfântul închisorilor")

Pagină realizată de Nicoleta Codrin

(continuare din pag. 4)

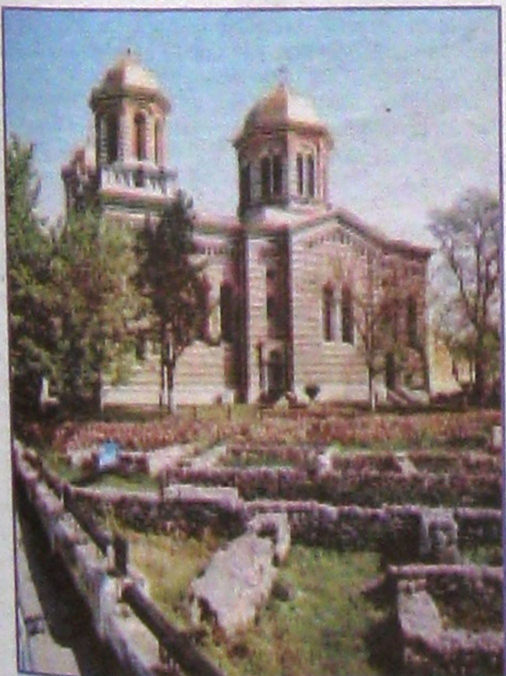
MUZEUL DE ARTĂ prezintă câteva sute de lucrări, cca. 300, opere aparținând unor maeștri români ai penelului și sculpturii, multe inspirate din viața și natura Dobrogei, din pitorescul și coloritul litoralului. Pot fi admirate opere de *N. Grigorescu, Șt. Luchian, Th. Aman, J. Al. Steriadi, Iosif Iser, Al. Ciucurencu, C. Baba, Ion Jalea, Carol Medrea* etc. Subliniez faptul că în urmă cu 4 - 5 ani aici a fost organizată o mare expoziție cu titlul sugestiv „*Balcic*", unde au fost expuse peste 80 de pânze realizate în acest oraș în perioada interbelică, de către cei mai mari pictori ai țării.

Din ***Piața Ovidiu*** în numai 5 minute ajungem pe frumoasa **FALEZĂ**, locul de promenadă al localnicilor și al turiștilor. Faleza este o realizare urbanistică de adevărată artă, construită din piatră, cu pajiști verzi și flori, ornată cu pergole arcuite, cu iederă și trandafiri. ***CAZINOUL*** este o construcție monumentală, o emblemă a Constanței. Dacă până în acest an putea intra aici oricine pentru a servi ceva pe terasele restaurantului și cofetăriei, unde valurile se sparg de stânci, de acum înainte în Cazinou se va putea intra numai în calitate de pasionat al jocurilor de noroc. Vis a vis de ***Cazinou***, pe un soclu monumental, se află *bustul de bronz al marelui nostru poet național, Mihai Eminescu*, operă a sculptorului Oscar Han (1930). În apropiere menționez ***farul genovez***, o construcție din anul 1300, înalt de 8 m.

ACVARIUL „Prof. I. Borcea", tot vis a vis de ***Cazinou***, este o realizare din anul 1958, dintre cele mai frumoase și mai interesante. Are 60 de acvarii și bazine. Începând cu fauna Mării Negre, a apelor dulci din Dobrogea și din bălți, în bazinele acestui acvariu se pot observa cca. 2000 de soiuri de pești și alte viețăți acvatice; se află aici reprezentanți ai faunei din Mediterană, dar și din apele oceanice.

La aprox. 100 m depărtare, mergând pe faleză, se ajunge la ***CATEDRALA* ortodoxă,** construită între anii 1884 - 1895.

Este de dimensiuni mari, turnul de pe naos având o înălțime de 35 m. Construcția are amprenta stilului vechii arhitecturi din Țara Românească. Fațada este împărțită în registre delimitate de cărămidă aparentă. Mobilierul amintește de măiestria meșterilor anonimi

ai sec. al XVI-lea, iar scaunul episcopal, după desenele lui Ion Mincu, de jilțul lui Petru Rareș; pictura este opera lui George Demetrescu-Mirea.

O altă biserică, aflată tot pe malul mării, în apropiere, este ***Biserica Greacă***, înălțată între 1867-1868 după planurile arh. Iani Teodoride, pe un teren oferit de sultanul Abdul Azis. Acesta a condiționat donarea terenului de obligația ca înălțimea turnurilor bisericii să nu depășească pe cea a minaretelor geamiilor orașului.

Lângă ea se află ***plaja orașului***, cunoscută și sub numele de „Trei papuci", care poate găzdui cca. 15.000 de amatori de soare și baie marină. Alături se află *portul turistic Tomis*, unde sunt ancorate ambarcațiunile de lux ale celor cu dare de mână, cunoscuți și sub denumirea de „prosperi oameni de afaceri"...

MANGALIA

În altă după amiază se poate vizita **cel de-al doilea oraș ca importanță al județului Constanța**: spre sud, la 43 km, se află Mangalia, cu o climă

dulce, asemănătoare celei mediteraneene. Aici liliacul, piersicul și caisul înfloresc mai devreme decât în alte regiuni ale țării.

Așezarea este mai veche decât portul Tomis (Constanța). A fost întemeiată de coloniștii greci de pe râul Callas din Asia Mică, de unde și numele vechii așezări, **CALLATIS**. Cetatea cu construcții și ziduri din vremea grecilor și a stăpânirii romane, a fost scoasă la lumină, în parte, prin săpături arheologice. În sec. XIII-XIV aici s-au așezat genovezii care au denumit localitatea "Pangalia". Denumirea actuală, Mangalia, este menționată pentru prima oară în jurul anului 1593.

În anul 1961, la adâncimea de 2,4 m s-a descoperit un mare *tezaur de monede pontice*, iar într-un mormânt antic, un papirus scris cu litere grecești, datând aprox. din sec. al IV-lea d. Hr. Multe dintre materialele descoperite cu ocazia săpăturilor întreprinse se află în *Muzeul de Arheologie*.

Monumentul cel mai vizitat este ***Geamia „Esmahan Sultan"*** datând din 1590. Din minaretul ei seara muezinul cheamă la rugăciune populația musulmană numeroasă care trăiește aici.

Și fiindcă ne aflăm în plină vară, să amintesc și de plajă: este lată de 200 m și lungă de 500 m. Lucrările de înfrumusețare a Mangaliei s-au extins și asupra falezei, construindu-se scări de piatră și borduri, lucrări de artă.

De la Constanța, în altă zi înnorată sau într-un „relache" de plajă, se poate merge în NORDUL DOBROGEI, înspre municipiul TULCEA, aflat la 126 km.

Primul popas îl facem în **ISTRIA**, aflată pe malul marelui **lac Sinoe**. Orașul a fost întemeiat de grecii din Milet, pe la jumătatea sec. al VII-lea î. Hr., ajungând foarte important, până când, după 13 secole, a fost părăsit din cauza înnisipării portului.

În anii 1921-1927, istoricul și arheologul **Vasile Pârvan** a început aici săpături care au dus la descoperiri valoroase; astfel a fost scos la lumină

unul dintre cele mai vechi orașe de pe teritoriul României. Săpăturile arheologice continuă și astăzi.

Facem un alt popas, tot scurt, de cca. o oră, la **BABADAG**, aflat la 89 km de locul de unde am plecat, Constanța. Denumirea localității este pur turcească: baba = tată, dag = deal - cu înțeles de "părintele dealurilor". Acestea înconjoară orașul ce adăpostește câteva monumente de arhitectură. ***Geamia*** se află chiar în centrul Babadagului; în interiorul ei se află monumentul lui Ali Gazi Pașa și cișmeaua; nu departe de geamie putem vedea *Casa Panaghie, cișmeaua Calaigi*, precum și mormântul lui Sari-Saltâc (sec. al XVIII-lea).

La numai 6 km de Babadag, ***în comuna Enisala***, în apropierea lacului, pe o colină se află ***ruinele CETĂȚII HERACLEA***, ridicată între anii 645 - 650 ca bastion de apărare a Imperiului Bizantin, în calea năvălirilor popoarelor migratoare; tot aici putem vedea și o moară de vânt.

TULCEA

Ajungem la Tulcea, reședința județului cu același nume. Și această așezare, ca și toate pe care le-am prezentat în rândurile de mai sus, este foarte veche: **există de pe vremea lui Alexandru Macedon și a lui Darius**; în timpul stăpânirii romane se numea Aegyssus. Se spune că numele actual ar fi fost dat după numele unui satrap otoman: Tula-Bei; sub acest nume localitatea a fost menționată în 1694.

În vremea lui Mircea cel Bătrân orașul și toată Dobrogea aparțineau Țării Românești.

Cel mai vizitat obiectiv este ***Muzeul „Delta***

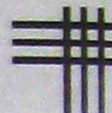

Dunării" care cuprinde peste 3000 de exponate de mare valoare: „tezaurul tătăresc" din sec. al XIII-lea, adăpostind pecețile unor hani, o colecție de peste 9200 de monede de argint, monede bizantine din aur ș.a.m.d. Secția „Delta Dunării" expune diferite diorame cu fauna și flora Deltei, unelte pescărești și agricole. La subsol un admirabil acvariu cu 11 bazine prezintă diferite specii de pești ai Deltei și exemplare exotice adaptate acestui mediu, câteva specii de pești vivipari, originari din America de Sud.

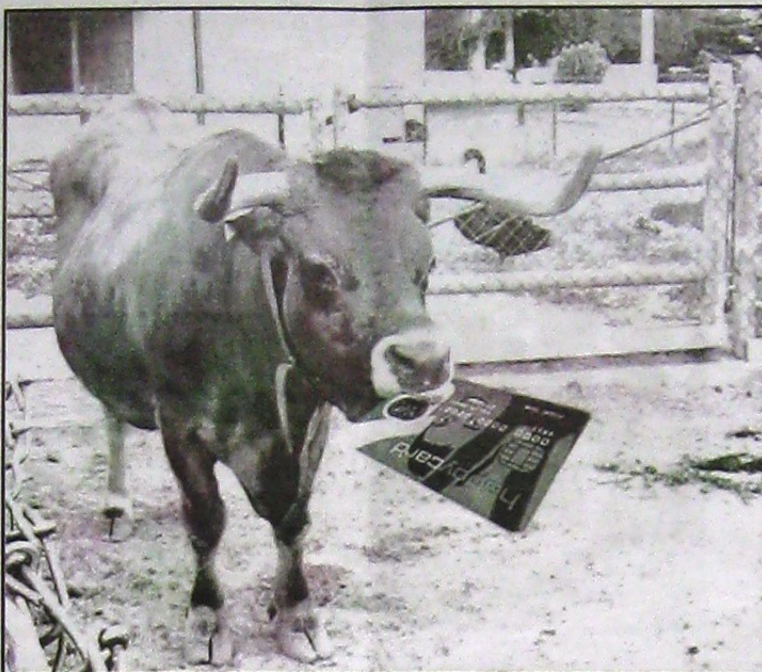
Cel mai cunoscut obiectiv turistic este ***monumentul de pe colina Horei, un obiectiv înălțat în memoria războiului de independență 1877-1878.*** El este alcătuit dintr-un grup statuar având în dreapta un dorobanț, iar în stânga un vultur. În timpul războiului din 1916 monumentul a fost grav avariat: bulgarii, care revendicau Dobrogea, au tras cu tunul în el.

Geamia Azizie este o construcție din prima jumătate a sec. al XIX-lea. Turnul ei se vede de departe, peste clădirile din jur.

Debarcaderul și cheiul reprezintă locuri agreabile de plimbare, ca și grădina publică.

DE CE IUBIM CĂRŢILE DE CREDIT?

Se spune că **de la Revoluţia Franceză** lumea a început să aspire **tot mai mult spre confort şi mai puţin spre libertate.** Desigur, **evenimentul în sine** nu a fost nimic mai mult decât **un măcel anticreştin** şi antiregalist, în buna tradiţie masonică a devizei *„să spânzurăm ultimul rege cu maţele ultimului preot"*. **O manifestare în cel mai pur stil bolşevic, atât doar că nu exista încă acest nume** – este un fapt foarte întristător că ea pătează, prin numele greşit consacrat istoric, obrazul unui popor întru totul respectabil. Şi totuşi, **un act terorist oarecare s-a „învrednicit" să constituie acest punct de inflexiune al istoriei;** nu a fost chiar „oarecare"; autorii n-au învăţat atunci meseria: Revoluţia Evreiască din Franţa (sună mai corect, nu?) nu a fost lucrare de diplomă, ci de... doctorat.

Atunci totul se rezuma la: *„Spune ca noi, fă ce spunem noi, că poate nu te ghilotinăm ca antirepublican"*.

Dar iată că mai târziu s-a dovedit a fi mult mai COMOD să se tacă la noi măgării pentru care până atunci ar fi izbucnit revolte. **A fost, bineînţeles, COMOD ca fiecare generaţie, mai cunoscând câte ceva din trecut, să tolereze ca generaţia următoare – copiii lor – să înghită enormităţi tot mai flagrante de istorie, morală, poate şi de ştiinţă, în şcolile riguros controlate de... unii.**

Confort versus libertate?

Astăzi ne este mult, mult mai COMOD să spunem că suntem paşnici, civilizaţi, iar predecesorii noştri, într-o mare parte eroi adevăraţi, „ei bine, prea erau ei turbulenţi şi bătăioşi, nu se mai putea trăi aşa!"

Acum suportăm mici ameninţări, cel mult mai bombăne câte unul mai curajos.

Va fi trist, dar tot COMOD să suportăm lovituri din ce în ce mai făţişe, cu minţile adormite, până vor cădea hăţurile şi biciul pe noi, surprinzându-ne în mijlocul unui căscat, cu ochii în televizor.

Ştie oricine că este mai COMOD să gândeşti ca un animal de povară decât ca un om în adevăratul sens al cuvântului. Încă o palmă la un om bătut măr îl pune în final cu botul pe labe.

Ca să mă apropii de subiectul enunţat, iată că, destul de recent, s-a dovedit a fi mult mai COMOD să trimiţi un mesaj în format electronic decât o scrisoare pe hârtie. Parcă s-a mai deranjat cineva să observe că prin e-mail nu se trimit decât telegrame deschise? Telegrame - pentru că trimiterea este lipsită de personalitate, iar deschise... pur şi simplu: dacă sunt un cetăţean destul de „interesant", e-mail-ul meu poate fi „interceptat" mult mai uşor decât defuncta corespondenţă scrisă. (Teoretic, aş putea avea mai multe adrese de e-mail, încercând să obstrucţionez măcar în glumă ochiul şi urechea vigilentă, dar... nu e COMOD. Iar dacă pe viitor ID-ul de acces la internet al fiecăruia va ajunge să fie unic şi obligatoriu, legat de codul numeric personal, câţi vor fi suficient de inteligenţi să mai poată păcăli sistemul? Iar dintre cei „inteligenţi", nu li se va părea unora inCOMOD să-şi mai bată capul?) Această nouă pierdere de intimitate o dată petrecută, va fi atât de COMOD să o acceptăm ca un dat firesc şi să trăim cu ea, că mi se face părul măciucă!

Legătura între e-mail şi sistemul cărţilor de credit este evidentă, totuşi o voi formula: primul îi slujeşte lui „Big Brother" să afle ce vorbim unii cu alţii, iar al doilea, cum ne cheltuim banii.

Citiţi „1984" de George Orwell, până nu va fi trecut la indexul cărţilor interzise, ca să înţelegeţi că „B.B." nu este doar o emisiune TV pentru handicapaţi. Lăsaţi ziarul din mână şi căutaţi această carte (o voi rezuma pe viitor, dar nu mizaţi prea mult pe talentul meu)!

Dacă X, bărbat, 29 de ani, agent de asigurări, cu domiciliul Y şi zeci de alte (aparente) nimicuri cunoscute de sistem, cumpără direct cu cartea de credit un aparat de ras, de exemplu, tranzacţia va fi înregistrată într-o bază de date. De ce oare spun „va fi"? Acest lucru se petrece şi acum: există baze de date pe lângă care dosarele Securităţii par naive. Toţi sunteţi acolo; despre unii „norocoşi" se ştie mai puţin, despre ceilalţi... Big Brother, „frăţiorul mai mare", v-ar putea alege cadourile mai bine decât propria consoartă.

Dar dacă, pur şi simplu pentru că este mai COMOD, nimeni nu va mai cumpăra decât cu cartea de credit?

În varianta „frumoasă", baza de date îşi va îndeplini firesc şi graţios menirea: se vor face statistici de piaţă care depăşesc visele cele mai îndrăzneţe ale oricărui strateg de marketing.

Desigur, la acestea vor avea acces numai firmele foarte mari, multinaţionale; tu, Gheorghe, ia mâna, hai, şterge-o!

Se va şti cu o exactitate diabolică unde, când şi cum se vinde cel mai bine orice, de la un creion (atâta timp cât încă mai folosim aşa ceva) până la un vapor transatlantic. În acest moment ideea de „public-ţintă" este în floare: reclamele la cosmetice li se şoptesc senzual femeilor, pentru bere se practică asocierea cu fotbalul, fiind vizaţi cei care-şi umplu burţile în faţa televizoarelor (evident, nu sportivii). Copiilor, singurii propriu-zis lipsiţi de apărare, bălăcindu-se nevinovaţi în lichidul de spălat creiere chiar de când au făcut ochi, mesajele publicitare le parvin ştrengăreşte, cu glas de „cel mai bun prieten".

"Cine trebuie" ştie deja unde să expună aparatele de ras pentru inocentul nostru agent de asigurări, cu ce slogan tipărit pe ce culoare de fond...

Să mai amintim "elanul patriotic" care ieşise fără jenă din guri bitmanno-rădulesciene, când se făcea reclamă noului "produs", Constituţia României, pe baza căreia acum orice străin îşi poate cumpăra felia lui din ţara noastră? (nu costă mult, doar noi nu ne-o mai permitem). Ce spuneţi de calitatea „machiajului"? Eu spun că tot circul a sunat ca într-un grup de prieteni la o bere – s-a vândut bine!

Dar când ne-au convins că vrem să fim în noua Uniune Sovietică – pardon, UE? Dar... dar...

Prostitorii noştri sunt din ce în ce mai abili, pentru că ne „înţeleg" mult mai bine decât ne convine să credem - tocmai vă spuneam de ce.

Noul paradis tehnologic ne rezervă, totuşi, şi unele surprize ceva mai puţin „frumoase". Îmi place umorul negru... iată un mic SF:

. ..."este interzisă comercializarea ţigărilor către minori", scrie pe orice uşă de magazin. Dar unii din noi mai călcăm strâmb câteodată, ne îngroşăm vocea, ne punem pantofi cu talpă înaltă, sau alţii, mai norocoşi, pur şi simplu arată la 14 ani ca de 20 – în toate aceste cazuri, am reuşit să obţinem pachetul mult visat, chiar dacă s-a scumpit de şapte ori în ultimii trei ani. Dar eu ce mai pot să inventez, acum când cardul (sau, Doamne fereşte, implantul electronic) mă dă de gol că am 17 ani şi 10 luni? Chiar vânzătorul, păcătosul, poate că ar vrea să-mi vândă pe sub mână, dar ce se poate face dacă blestematul computer refuză insistent tranzacţia? Clasic (personajul meu e un puşti mai dezgheţat), rog un adult să-mi cumpere ţigări, îi dau apoi banii când ieşim din magazin... stop! care bani? V-aţi prins, nu există, cardul nu se poate ocoli. "Domnu', domnu', ia staţi puţin, ce vreţi să cumpăraţi?" (puştiul devine genial) "Păi, trei bax-uri de Coca-Cola, la reducere." "Şi nu costă asta cât două pachete de Carpaţi fără filtru"? "Ba da, chiar aşa"... Povestea are un „happy end" provizoriu: domnul cumpără ţigările, adolescentul firav iese şi el gâfâind tabagic cu 2,5x6x3=45kg de Coca-Cola, cei doi fac trocul, revenit, după cum vedeţi, în modernitate, dar... vine poliţia! Chiar credeaţi că scena nu a fost filmată?...

Din asta nu trebuie să înţelegeţi că e bine să fumeze copiii, în schimb **vreau să înţelegeţi cât de minunată este libertatea, chiar şi atunci când o putem folosi greşit.**

În implantul meu cu cod de bare, care serveşte drept buletin de identitate, carte de credit, permis de conducere, cip de localizare GPS etc. (de paşaport nu mai este nevoie, că suntem într-un stat mondial), se va găsi şi informaţia că sunt diabetic, dar eu tânjesc după o pătrăţică de ciocolată, şi pentru asta reîncepe circul de mai sus.

Mai poate fi vorba de a-şi cumpăra cineva, chiar şi la cel mai jalnic anticariat, o ediţie oricât de jerpelită a cărţii „Pentru legionari"? Sau – "ce legionari, teroriştii naibii, tovarăşe" - un volum de poezii de Eminescu?

Porcăria se îngroaşă fără limite: vorbesc cu cineva – ghinion, prin e-mail – să cumpăr trei hârleţe şi apoi să mergem cu câţiva prieteni să facem muncă voluntară la săparea fundaţiei unei biserici. (Asta, în orice SF, oricât de delirant, va continua să se întâmple!) Mmmda. Mă duc la magazinul din colţ (ei, glumeam, de unde magazin, în care colţ, al capului meu pătrat?), vreau să spun "la Praktiker", iar acolo eu, exact eu, pot cumpăra orice în afară de exact trei hârleţe şi, oricât ar fi ele de legale, nu am cu cine mă târgui. Din motive care nu interesează nici un angajat al magazinului, sistemul refuză vânzarea. Basta!

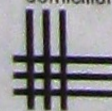
Mă opresc aici din visările science-fiction (*deocamdată doar, science-fiction, destul de curând cruda realitate*), că nu mai am umor. **Să revenim la prezent.**

Pentru cei care nu au aflat, şi cardurile se pot fura. Codul PIN este un fleac: nu au spart nişte copii coduri de la NASA, Pentagon şi aşa mai departe? Iar dacă mergeţi la cumpărături, în loc să aveţi în buzunar 100 de lei, s-ar putea să aveţi aproape toate economiile dvs. Băncile au venit deja cu câteva soluţii, în sine enervante, dar justificate (timp în care micii hoţi de buzunar s-or fi gândind şi ei, de zor, la alte „soluţii"). Însă din punctul de vedere al implicaţiilor, aceste măsuri... „check this out":

Există un „profil" de cheltuieli al dvs., un mod obişnuit de a vă folosi banii – exclusiv de pe card – pe care banca îl estimează după câteva luni în care vă observă. Dacă, dintr-o dată, doriţi să cumpăraţi un automobil cu banii jos, tranzacţia va face o excepţie de la acel profil, aşa că veţi primi o solicitare telefonică de a o confirma, ca să nu fie vreun hoţ care vă lichidează repede contul. La unele bănci nu se pot scoate mai mult de 2000 de lei într-o singură zi (nu am o calificare de specialitate, poate că există vreo formalitate de ocolire, în nici un caz simplă).

(continuare în pag. următoare)

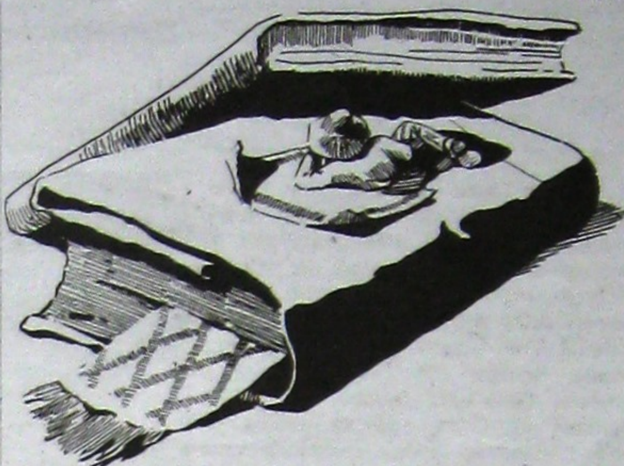
Ştefan Hâncu

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI
- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII IULIE: "Care sunt calităţile pe care trebuie să le aibă un şef legionar?"

a fost dat de Gabi Neagu din Câmpina, 23 de ani, care a câştigat cartea Doctrina legionară – texte alese

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Un şef legionar:

- trebuie să fie **înţelept**, trebuie să se gândească bine când ia o hotărâre, pentru ca ea să fie bună; **hotărârea trebuie luată repede şi dusă până la capăt.**
- trebuie să fie **blând** şi **să-şi iubească oamenii** de sub comanda lui;
- trebuie să fie **voios**; aşa trebuie să apară înaintea celor pe care îi comandă, nu amărât, întunecat, nervos.
- trebuie să fie **drept** cu legionarii şi **cu toată lumea**; ***nici adversarului nu-i poate face nedreptate; va lupta cu el, îl va învinge, dar pe căile dreptăţii***, ale moralei; nu prin laşitate sau minciună;
- trebuie să fie **curajos şi hotărât în ceasuri de primejdie;**
- **în orice ocazie în lume**, nu numai în lumea legionară, el trebuie **să-şi aleagă locul cel mai greu.** *Un legionar nu se înghesuie ca să apuce cel dintâi loc la masă sau cel mai bun pat la culcare.*
- trebuie să fie **dibaci**, adică orice ordin să-l ducă la bun sfârşit, întrebuinţând căile cele mai inteligente;
- trebuie **să comande clar** şi să-si ducă oamenii la biruinţă;
- **să nu vorbească de rău pe camarazii lui; *să nu permită să i se vorbească de rău despre alţii;***
- să ştie **să păstreze armonia în unitatea pe care o conduce** - este de o importanţă capitală: un şef, de ar avea toate calităţile din lume şi dacă în unitatea pe care o comandă e ceartă, dezbinare, neînţelegere, trebuie imediat înlocuit.
- **să fie foarte cuviincios cu toată lumea**; să nu bruscheze lumea, pentru că în loc de a o atrage, o s-o îndepărteze.
- trebuie să fie **cumpătat la toate** (de exemplu: nu se poate concepe nici un şef şi nici un legionar beat; legionarul poate petrece, dar nu se îmbată);
- să fie **om de cuvânt.**
- să fie de o **cinste** care să-i atragă stima tuturor oamenilor din jur;
- să fie **disciplinat, *să aibă încredere în şefii săi;*** şeful de cuib va trebui să caute în toate împrejurările să dezvolte acest simţ de disciplină în orice legionar şi mai ales o va face prin exemplul pe care îl va da el.

Într-un cuvânt, să se poarte în aşa fel încât toată lumea să poată spune: ***„Într-un legionar te poţi încrede***, căci un lucru luat de un legionar pe seama lui îl duce la bun sfârşit."

Şeful legionarilor este un om **năzdrăvan** care, din orice împrejurare, oricât de grea ar fi ea, iese deasupra. El trebuie să fie învingător. *De va cădea, el se va ridica din nou şi va învinge.*

Numai înzestrat cu astfel de calităţi, un şef legionar va putea, prin şcoala cuibului şi prin puterea exemplului, transforma pe fiecare român, creând un suflet nou, **un adevărat caracter**, care va şti să învingă în toate împrejurările, şi cu care ţara se va putea mândri.

De ce trebuie să se păzească un şef legionar.

a) Să nu se lase ademenit.

b) Nu există în Legiune „M-am supărat şi plec." Dacă se ceartă cu un camarad, legionarul trebuie să se împace. În orice caz, nu poate pleca din Legiune pe acest motiv, căci nu se poate supăra pe Legiune, adică pe lupta de mântuire a ţării sale. Cineva poate pleca din Legiune când nu mai crede, dar nu când se supără.

c) Lupta cu alţi şefi legionari. Aceasta duce la dezbinarea în două a legionarilor, la *victoria inamicului*. Este aşa de grav acest lucru, încât Legiunea consideră asemenea fapte aproape ca o *trădare*. Cum? Pentru ambiţiile tale să distrugi Legiunea?

d) Spiritul negativ. Sunt anumiţi oameni, care orice ai spune sau orice ai face, ei sunt în totdeauna nemulţumiţi şi au în totdeauna ceva de zis. Aceştia ţin pe loc orice încercare de creaţie, taie avântul oamenilor de faptă.

e) Toţi şefii legionari dintr-o comună, fabrică etc. trebuie *să fie de acord în toate chestiunile care interesează organizaţia noastră.*

ÎNTREBAREA LUNII AUGUST: Ce categorii de oameni nu pot fi primite în Mişcarea Legionară?
PREMIU: "*Întoarcerea la Hristos*" – Ioan Ianolide.

***

DE CE IUBIM CĂRŢILE DE CREDIT? *(continuare din pag. precedentă)*

Măsurile de mai sus, precum şi numeroase altele pe care nu le cunosc, dovedesc că accesul la proprietatea dvs., la bani, vă poate fi îngrădit. Acum. *O restricţionare veritabilă ar putea să arate şi aşa:* *eu sunt dat în judecată pentru un delict de opinie, foarte supărător pentru unii (desigur, pe noi ne alarmează tot mai mult delictul de opinie, teoretic inexistent, dar tot mai sancţionat în viaţa cea de toate zilele, apropos de istoricul David Irwing), sunt dispus să cheltuiesc mari sume pentru cei mai performanţi avocaţi pe care îi pot găsi eu, vreau să scot bani ca să plătesc, dar de unde bani? Cont blocat pe motive juridice. Punct!*

În concluzie, după ce sistemul şi-a exersat numerele de iluzionism sub pretextul de a ne împiedica să ne facem rău singuri (cu alimente nesănătoase, cărţi "interzise" etc.), ***oare poate să ne împiedice să ne facem şi vreun bine?***

Sigur că poate.

Eu, nici pe departe posesorul celei mai bolnave imaginaţii, dacă aş lucra la serviciul iudeo-mason de supraveghere mondială a conturilor, aş putea să fac anumite produse indisponibile pentru dvs. (ştiu cine sunteţi, gata cu bancurile despre confidenţialitate), pentru că aş programa sistemul să afişeze stocurile de vânzare numai după activarea obligatorie a user-ului personal... (Fir-ar să fie, tot n-a apărut pe eBay nici un flacon de Cerebroimposibicilină, iar colegul surorii şefului tatălui prietenei vărului meu – care nu e "politicaly corect" - moare fără tratamentul prescris, în 24 de ore.) ***Vă mai amintiţi un personaj mitologic pedepsit de Zeus să sufere veşnic de sete? Stătea în apă până la gât, dar cum încerca să soarbă măcar un strop, apa se retrăgea spre orizont, apoi revenea, ca să o ia de la început. Să nu vă imaginaţi că nu avea bani pe card; avea, numai că, după părerea lui Zeus... nu-i făcea bine apa.***

Marea hoţie bursieră (în fond, legalizată sau nu, tot asta este) a început de sute de ani, dar banii virtuali sunt cei care i-au permis să ia amploarea catastrofală de azi, încât ***peste 90% din rularea banilor la nivel mondial se face în gol, fără corespondenţă cu producţia de bunuri sau servicii.***

Preponderent, tranzacţiile (9 din 10, cum spuneam) se referă la bani în sine, prin credite, dobânzi etc., sau la acţiuni ale unor companii pe care speculatorii, ca proprietari tranzitorii, nici nu le văd vreodată. *Valoarea de referinţă a întreprinderilor oscilează puternic şi arbitrar, aproape independent de productivitate sau de căutarea de care se bucură produsul lor.* Crahul interbelic de pe Wall Street s-a produs fără bani electronici (aşadar nu sunt o condiţie sine qua non), dar acum ei există, fluctuaţiile mătură în calea lor întregi economii naţionale, iar dvs. veţi avea ocazia să faceţi o comparaţie pe viu.

Există şi o morală. Cu rezultate despre care nu vă promite nimeni nimic, dar mai mari decât zero, **puteţi boicota acest sistem.** Chiar şi cei obligaţi să-şi primească salariile pe card (inclusiv subsemnatul), o pot face, **în măsura în care evită să cumpere direct cu ciobul de plastic** (*dacă toţi vor folosi mereu cardul, dacă vor accepta şi carduri de la hipermarket-uri - de exemplu, "Cora", de la farmacii etc., băncile vor începe să retragă banii de hârtie, aşa cum în Statele Unite ale Americii găseşti cu greu la vreun magazin să-ţi dea rest la 20 de dolari – în cazul în care eşti turist român, că americanii demult cumpără doar cu cardul*).

Râdeţi când vă imaginaţi pe dvs. la piaţă, cu cartea de credit după conopidă? Nu aveţi de ce: acolo nu veţi merge, nici nu va mai fi.

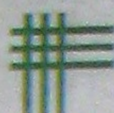
Nu merg mai departe cu asemănările dintre realitate şi anticipaţia lui George Orwell ("1984"), a lui Ray Bradbury („451˚ Fahrenheit"), sau... a Sfântului Ioan Teologul.

Este doar un articol, o fărâmă dintr-o idee.

Nu se supără nimeni dacă vă documentaţi mai temeinic! (*Ba se supără foarte urât, şi tocmai de aceea merită osteneala!*) Aşadar, ochii şi urechile mari! Şi renunţaţi la cuvântul "COMOD"! Sclavia n-a fost niciodată "COMODĂ"!

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la chioşcurile RODIPET din BUCUREŞTI, şi din toate reşedinţele de judeţ ale ţării (precum şi în alte localităţi).

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacţie)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37, SECT. 3, BUCUREŞTI, **Tel.: (021) 2425471**

Nicolae Tăutu – Aiud: Da, într-adevăr, *"unii se ruşinează că sunt români, având impresia că aparţin unui neam plin de defecte, prea puţin important etc.; Cioran chiar a scris în acest sens cartea <<Pe culmile disperării>>"*. Aşa, şi, şi? (Când Iridenta Moţa - sora Căpitanului şi soţia eroului legionar Ion Moţa - auzea o poveste fără haz, întreba: "Şi? Şi?") Apropos de Cioran, să vă relatez un episod: când i-a apărut cartea de care vorbiţi, i-a oferit-o şi lui Corneliu Zelea Codreanu, vrând să vadă reacţia unui naţionalist renumit; acesta i-a scris: *"Cum puteţi blama poporul român, când a dat lumii un geniu ca dvs.?"* Întâmplarea în cauză a fost povestită de Petre Ţuţea care adăuga, râzând: "Se plimba Emil (Cioran) prin toate cafenelele, arătând, mândru, ce-i scrisese lui faimosul Corneliu Zelea Codreanu. Aşa s-a <<împăcat>> Emil cu poporul român şi a scris <<Schimbarea la faţă a României>>." Înţelegeţi ce vreau sa spun?!

Nostalgia mării în zilele toride de august...

Decebal Carp – Iaşi: În terminologia legionară prin "garnizoană" se înţelege totalitatea legionarilor dintr-un oraş oarecare: de exemplu, garnizoana Bucureşti (al cărei şef era avocatul comandant legionar M. Polihroniade), garnizoana Râmnicu Sărat (şef: farm. Aristotel Gheorghiu) etc.

Valentin Corodescu – Câmpina: Într-adevăr, epoca fanariotă a fost caracterizată de la început prin politici fiscale excesive, dictate atât de nevoile otomane, cât şi de ambiţiile domnitorilor care, fiind conştienţi de statul lor fragil, căutau să-şi plătească creditorii cât mai repede, după care încercau să se îmbogăţească cât încă se mai aflau la putere; de aceea termenul "fanariot" are nuanţă peiorativă, desemnând o persoană străină de neam, coruptă, vicleană, avară, fără scrupule. O excepţie printre domnitorii fanarioţi a fost Constantin Mavrocordat, care a abolit iobăgia în 1746 în Muntenia şi în 1749 în Moldova. După sfârşitul acestei epoci, diferite familii fanariote cu membri născuţi pe pământ românesc au început să se considere, atât în Moldova cât şi în Muntenia, ca fiind de origine română, fiind prezente în mod pozitiv în societatea românească.

Titi Ungureanu – Braşov: Richard (Wilhelm) Wagner n-a fost nazist! Născut în 1813 şi mort în 1883, compozitor, dramaturg şi teoretician al artei germane, a fost unul din cei mai de seamă reprezentanţi ai romantismului muzical. De aceea era *"preferatul lui Hitler"*!! A fost însă protejatul regelui Ludwig II al Bavariei, care l-a susţinut financiar, Wagner putând astfel să se consacre în întregime creaţiei artistice. Cu ajutorul protectorului său s-a construit Teatrul de la Bayreuth, special pentru înscenările operelor lui Wagner, unde, până în zilele noastre, în fiecare vară au loc renumitele festivale muzicale "Richard Wagner". Geniul său muzical s-a format şi s-a relevat sub influenţa muzicii lui Weber, Mozart şi în special a simfonismului lui Beethoven. Primele sale opere, de un răsunet deosebit, "Rienzi", "Olandezul zburător", "Vasul fantomă", l-au impus în viaţa artistică

Cezar Todea – Timişoara: *"Cultele neoprotestante sunt nişte secte?"* Da, sunt. Termenul de "sectă" este definit în DEX ca fiind o comunitate religioasă desprinsă din biserica oficială respectivă (lat. secta: desprindere, separare). Desprinderea de biserica-mamă are loc, bineînţeles, din cauza dezacordului asupra unor chestiuni doctrinare. Şi, un lucru interesant, sectele se definesc tocmai prin acest contrast cu cultul-mamă, se raportează (critic) mereu la biserica din care s-au desprins. Mulţi predicatori evanghelici, baptişti, penticostali sau adventişti sunt experţi în a căuta şi detecta aşa-zise erori şi corupţie în ortodoxie şi în a chema oamenii să renunţe la ortodoxie pentru a se înregimenta in cultele lor. Atunci când li se arata greşelile membrilor cultului lor, răspund cu seninătate că "biserica noastră nu este perfectă, ci perfectibilă", fără a le nega şi, mai ales, fără a găsi pricina de scindare / sectare în respectivele erori. Cine a avut ocazia să frecventeze "adunările" neoprotestante, a putut constata dezacordurile între membrii aceluiaşi cult şi chiar ai aceleiaşi "adunări" locale. Din cauză că fiecare membru este liber să interpreteze Biblia aşa cum doreşte, concluziile la care ajunge sunt diferite şi există cazuri în care, din cauza acestor dezacorduri, unele grupuri de neoprotestanţi se despart de adunarea din care făceau parte, înfiinţând astfel o nouă "biserică". Aşa a luat naştere neoprotestantismul şi aşa continuă şi în zilele noastre, actualmente existând mii de formaţiuni neoprotestante care "interpretează" fiecare, după bunul său plac, aceeaşi Biblie. Există însă şi "neo-neo-protestantii", cei care se autodefinesc prin condamnarea şi raportarea critică la cultele neoprotestante din care s-au desprins, şi care se întâlnesc in case, autointitulându-se "biserica din casa lui Cutare" şi susţin că nu aparţin nici unui cult oficial, ci sunt "doar creştini"; bineînţeles, consideră că au maturitatea duhovnicească de a interpreta Biblia, nu au nevoie de nimeni altcineva decât de propria minte şi înaintare spirituală. Reforma protestantă a fost o mişcare în sec. XVI pentru reformarea Bisericii Catolice din Europa Occidentală. A fost începută de Martin Luther, cu cele 95 de teze despre practica indulgenţelor şi s-a sfârşit în divizare, prin întemeierea unor noi instituţii. Cele mai importante patru culte care au izvorât direct din Reformă sunt: luterană, reformată / calvinistă / prezbiteriană, anabaptistă şi anglicană. Culte protestante ulterioare îşi au de obicei rădăcinile în aceste patru şcoli iniţiale ale Reformei. În plus, Reforma Protestantă a dus la o Reformă Catolică sau Contrareformă în sânul Bisericii Catolice, printr-o varietate de noi mişcări spirituale, reforme ale comunităţilor religioase, clarificarea teologiei catolice, precum şi schimbări structurale în instituţia Bisericii Catolice. Sub denumirea de "neoprotestanţi" sau "pocăiţi" sunt incluşi baptiştii, evangheliştii, penticostalii, adventiştii. Neoprotestanţii considera că Îl au deja pe Sfântul Duh din momentul "întoarcerii la Dumnezeu" sau al "pocăinţei". Având în vedere metodele agresive de prozelitism neoprotestant (abordarea "om la om" pe stradă, "fiţuici" în cutiile poştale), este nevoie ca ortodocşii să-şi cunoască bine religia, pentru a putea contraargumenta afirmaţiile eronate care le sunt puse înainte.

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Corneliu Mihai, Adrian Tănase, Ştefan Hâncu
Nicolae Badea - secretar de redacţie

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - În fiecare *Vineri*, orele 15–19**
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

